

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

červenec a srpen 2020 / ročník XXX

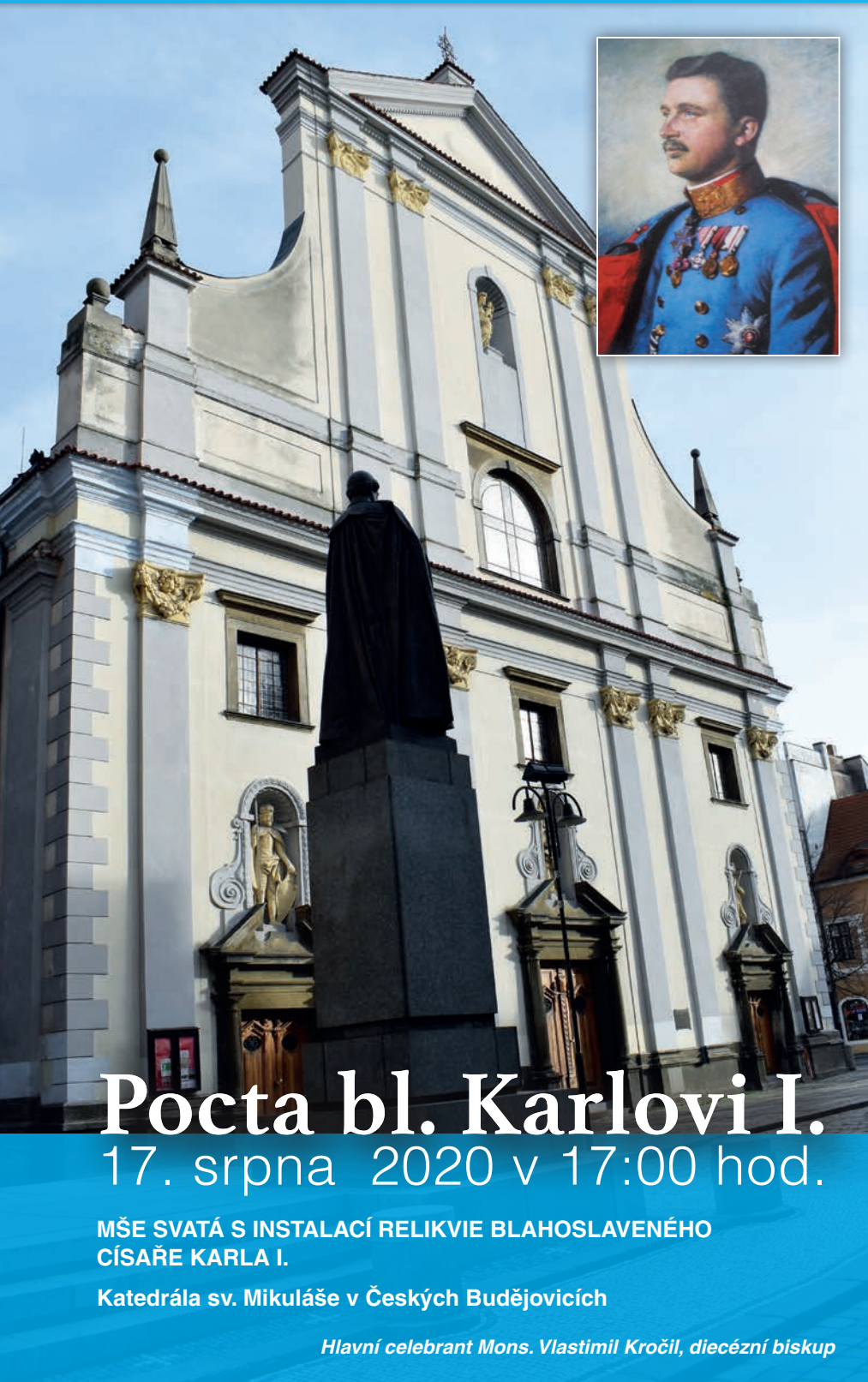


Jáhenské
svěcení
**VIKTORA
JAKOVIČE**

MISIE
v Pákistánu

**ZVONY
z Myslkovic**





Obsah

Editorial	3
Jáhenské svěcení Viktora Jakoviče	4
Od dětství mi Bůh posílal mnoho znamení	5
Otec Biskup zhodnotil činnost Diecézně-misijního semináře Redemptoris Mater	7
DCR připravuje a zve...	8
CO VIDÍME DNES – 19 vět z Písku	9
Vzpomínat a slavit	10
Slovo života pro děti	12
Jak to bylo a jak to je aktuálně s přípravou na manželství?	14
Noc kostelů virtuálně	15
Letniční pouť do Říмова 2020	15
Otec biskup požehnal zvonařskou dílnu	16
Zvony se odlévají hlavně v klidných, dobrých dobách	17
O rozhodování a rozlišování	18
Zveme do Klokot na pouť a první soboty	18
Koncentrované dobro	19
Pokračování úkolu pro děti na Diecézní pouť	19
Misie v Pákistánu	20
Třicáté narozeniny Bigy	22
Personalie	23
Noc kostelů 2020	24

Pocta bl. Karlovi I.

17. srpna 2020 v 17:00 hod.

**MŠE SVATÁ S INSTALACÍ RELIKVIE BLAHOSLAVENÉHO
CÍSAŘE KARLA I.**

Katedrála sv. Mikuláše v Českých Budějovicích

Hlavní celebrant Mons. Vlastimil Kročil, diecézní biskup

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 8. 2020

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Nový jáhen Viktor Jakovič s P. Ing. Zdeňkem Gibiecem, ThLic., rektorem českobudějovického semináře Redemptoris Mater, ve dveřích katedrály sv. Mikuláše 13. června 2020; Foto: Michal Klečka / Člověk a víra



Foto: archiv Michala Votruba

Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický, slavnostně požehnal novou zvonařskou dílnu ZVONAŘSTVÍ MICHAL VOTRUBA v Myskovicích. Pan Votruba při té příležitosti odlil před zraky zúčastněných pamětní zvon – na snímku vidíte odlévání tohoto zvonu do formy. Více v článku na straně 16.

Editorial



Vážení čtenáři,

dostáváte do rukou prázdninové číslo našeho časopisu. Vznikalo v rozvolněném období, kdy coronavirusová pandemie ustupovala a život se vracel do normálních kolejí. Jedno z obecně známých přísloví říká, že „všechno zlé je pro něco dobré“. A nejinak tomu bylo i v době nedávné. Najednou bylo na všechno dost času, přednost dostala rodina, lidé měli k sobě blíž a dosavadní konzumní způsob života jako by nikdy neexistoval. Spolu s tím zvolnila i dosud všemocná média, která si někdy myslí, že řídí tento svět.

Prázdniny vlastně začínají dvěma státními svátky – 5. července vzpomínáme příchodu slovanských věrosvětců a 6. července upálení M. Jana Husa. Symbolizují dva odkazy, na které se odvolává naše česká státnost. V první řadě je to křesťanství, hlášené před více než tisíci roky obyvatelům tehdejší střední Evropy staroslovanským jazykem. Za druhé je to osobnost a odkaz „ctihodného kněze“, jak M. Jana Husa nazval při své první návštěvě Prahy svatý papež Jan Pavel II. Toho kněze, jehož heslem bylo „Pravda Páně vítězí“.

Uprostřed prázdnin pak vzpomínáme 17. srpna narozenin císaře a krále, blahoslaveného Karla I. Zemřel mlád a v chudobě na ostrově Madeira, který je někdy nazýván ostrovem květin. „Proto musím tolik trpět, aby mé národy našly cestu k sobě“ byla prý jeho poslední slova. Národy střední Evropy, jeho národy, zvládly coronavirusovou nákazu poměrně dobře. A tak, až letošního 17. srpna přijdete do českobudějovické katedrály, kde bude slavnostně instalována relikvie tohoto posledního českého krále, vzpomeňte, že to bylo snad i na jeho přímluvu.

Přeji vám a všem vašim milým, požehnané, zdravé léto, plné pohody a lásky.

JUDr. Jan Kotous, Předseda redakční rady Setkání

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice.

Jáhenské svěcení VIKTORA JAKOVIČE

Dne 13. 6. 2020 se v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích konala mše svatá u příležitosti jáhenského svěcení Viktora Jakoviče z Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích.



Čerstvě vysvěcený jáhen V. Jakovič s Otcem biskupem, rodiči, sestrami a bratrem; Foto: Michal Klečka / Člověk a víra



Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Slavnostního obřadu se za velkého zájmu věřících zúčastnila i rodina a přátelé V. Jakoviče z Chorvatska, rektor českobudějovického semináře P. Ing. Zdeněk Gibiec, ThLic. a také významní hosté: mezi nimi především P. Jurica Manzoni, zástupce rektora semináře Redemptoris Mater v Pule, ve kterém v roce 2011 zahájil V. Jakovič svou přípravu na kněžství.

Mši svatou celebrou Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický. Ve své promluvě mimo jiné řekl:

„Celá dnešní liturgie je velikou radostí a chválou našemu Pánu, Ježíši Kristu, neboť se staneme za několik málo okamžiků svědky přijetí mimořádného daru, který v nás probouzí velikou vděčnost.

... Společně se radujeme v den, který je díky Boží prozřetelnosti pro mne osobně zcela mimořádným, ale především je velmi mimořádným svou připomínkou na zjevení Panny Marie v portugalské Fatimě. Vnímat onu stálou a bdělou přítomnost Panny Marie v důležitých okamžicích života církve i životě osobním, považuji za nezbytné.“ Pak biskup Vlastimil pokračoval:

... Milý Viktore, i v Tvém životě nastal okamžik, kdy jsi zaslechl Boží volání!

*... Ano, nejednou se stane, že Bůh řekne: „**vyjdi ze své země a jdi do země, kterou ti ukáži**“ (Gen 12, 1).*

*... Prostřednictvím daru Ducha svatého budeš uschopněn ke službě Evangelia, lásky a modlitby. Staneš se příjemcem velkého daru, a proto měj vždy na paměti svou vlastní křehkost a své slabosti. Ne sobectví, ale pokora srdce, ať Tě provází při uchovávaní přijatého daru. Denní modlitba církve ať v Tobě rozvíjí intimní věrnost s tajemstvím Krista. Svatostánek ať se stává křižovatkou mezi intimitou Tvého srdce a láskou ke Kristu. V tichu rozjímání ať se probouzí i Tvoje radost, že můžeš patřit Pánu, který si Tě vybral do své služby. Je to sám Pán, jehož tichou přítomností budeš moci zakoušet a bude-li potřeba, jistě uslyšíš v srdci i Jeho slova: „**Neboj se! Já jsem s tebou.**“*

*... Buď však opatrný a ostražitý ve vztazích i v autentickém svědectví života. Pevně věřím, že Bůh i skrze Tebe touží vykonat mnoho dobrého. Nebylo by nic krásnějšího, než aby se i v Tvém případě cele naplnila slova z liturgie svěcení: „**Ať Bůh dovrší dobré dílo, které v tobě započal**“. Kéž Tě, milý Viktore, ale i nás všechny, Bůh provází na mocnou přímluvu Panny Marie, svatých jáhnů Štěpána a Vavřince, patrona naší diecéze sv. Mikuláše, i všech našich svatých ochránců a přímluvců.“*

Petr Samec

Od dětství mi Bůh posílal mnoho znamení

Rozhovor s Viktorem Jakovičem, který dne 13. 6. 2020 přijal jáhenské svěcení.

Z jaké rodiny pocházíš?

Pocházím z katolické rodiny. Je nás pět sourozenců, dva bratři a tři sestry, já jsem se narodil uprostřed. Naši rodiče jsou věřící a snažili se nám od malička předávat víru, v čemž byli úspěšní. Naše víra postupně dozrávala v jednom konkrétním křesťanském společenství v mé rodné farnosti v rámci Neokatechumenátní cesty.

Máš nějaké životní heslo?

Parafrázujíc svatého Agustina: „*Lepší kulhat na správné cestě než běžet po špatné.*“ Možná proto trvá moje formace k presbyterátu už 9 let. To je vtip :-)

Kdy tě Pán povolal do služby? Pamatuješ si, kdy a jak se to stalo, co na to říkala rodina?

V té době jsem byl velmi aktivní: sportoval jsem, hrál jsem v kapele, vystupoval jsem na koncertech a ve zbytku času jsem žil život normálního středoškolského studenta jako většina mých přátel. Nic nenasvědčovalo tomu, že bych mohl opustit všechno a vstoupit do kněžského semináře, i když podporu ze strany rodičů bych v tom asi měl. Každé křesťanské povolání – povolání do manželství, povolání ke kněžství či k řeholnímu životu – má svůj kořen ve křtu. Člověk tím, že žije své povolání být křesťanem, odhaluje postupně i své životní povolání. Díky tomu, že jsem prožíval svou víru v jednom křesťanském společenství na Neokatechumenátní cestě, jsem si začal pomalu uvědomovat, že mě Bůh volá ke kněžství, i když jsem si to mnohokrát nechtěl připustit, a dokonce jsem proti tomu i bojoval. Uvědomoval jsem si, že přijmout povolání ke kněžství bude pro mě znamenat přijetí rozhodnutí, že budu kráčet po cestě, kterou si nebudu volit já, ale kterou pro mě připravil Bůh. Co mi pomáhalo byl fakt, že od dětství mi Bůh posílal mnoho znamení, která mě utvrzovala v tomto rozhodnutí. Určitě je zde nemohu všechny vyjmenovat, zmíním jen poslední, které pro mě bylo hodně důležité: Během střední školy jsem chodil s dívkou, která nebyla pokřtěná a neměla zájem o Boha a o víru. Je těžké popsat, co jsem v našem vztahu zažil, ale radost, kterou jsem z ní cítil, když jsem s ní mluvil o Ježíši Kristu a víře, kterou mi moji rodiče předali, mi nakonec pomohla objevit své pravé povolání. Je úžasné, když vás Bůh použije k tomu, abyste lidem pomohli najít víru ve vzkříšeného Ježíše Krista. Ona i já jsme viděli, že Bůh pro mě připravuje něco jiného. Rozloučili jsme se jako přátelé, ale dojemné bylo i to, že ona se krátce po mém vstupu do semináře nechala pokřtít.

Jak došlo k tomu, že jsi začal studovat v ČR?

Českou republiku jsem si nevybral. Přijal jsem ji. Svou formaci jsem začal v Diecézně-misijním semináři Redemptoris Mater v Pule (Chorvatsko). Byl jsem ochoten jít kamkoliv na světě, cítil jsem touhu jít na misie do nějakého sekularizovaného prostředí. Po šesti letech Bůh odpověděl na tuto mou touhu.



Foto: Petr Samec

V září 2017 mě představení semináře v Pule doporučili pro misi jako pomoc při otevírání nově založeného Diecézně-misijního semináře v Českých Budějovicích.

Měl jsi ty nebo tvá rodina nějaký vztah k České republice už předtím?

Předtím ne.

Jak snášíš české počasí a českou kuchyni? Nejoblíbenější české a chorvatské jídlo?

Nelíbí se mi, když je zataženo a prší. Miluji slunce a slunečné dny. Kuchyně je skvělá, zvláště když máte kuchařky podobné těm, které vaří v našem semináři! Mám rád dobré těstoviny. V semináři jsme měli dny mezinárodní kuchyně a já jsem připravil těstoviny s názvem „*istarski pljukunci*“, které všem chutnaly. Jedná se o tradiční jídlo na Istrii. Mé nejoblíbenější české jídlo je svíčková na smetaně, ta nemá chybu.

Co tě v Česku nejvíce překvapilo?

Kromě toho, že pijete hodně piva, pijete také hodně čaje.

Piješ raději pivo nebo víno?

Záleží na tom, co jím, ale pivem se nedá nic pokazit.

Co je v Chorvatsku lepší než v Česku? A co máme lepší v Česku?

Máme lepší dálnice. Cestování v Chorvatsku je opravdu pohodlné. České cesty jsou mnohdy katastrofa, snad kromě dálnice D3. Velkým darem pro Chorvatsko je moře a také „*dobroty z moře*“, které obohacují naši kuchyni. Líbí se mi česká města. Všechno, co člověk potřebuje, je na dosah ruky a pohromadě. Vaše města jsou historická, čistá, plná zeleně, architektonicky hezká.

Co z Chorvatska ti nejvíce chybí?

Moře.

Jak často se do Chorvatska dostaneš, chybí ti rodina?

Do Chorvatska se dostanu dvakrát až třikrát za rok. Na počátku to bylo obtížné. Samozřejmě mi někdy chybí rodina a sourozenci, ale často si voláme, jsme v stále kontaktu. Spočetl jsem se na slova Ježíše Krista: „*Není nikdo, kdo by opustil dům nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole kvůli mně a kvůli evangeliu, aby nedostal nyní v tomto čase stokrát tolik domů a bratrů a sester a matek a dětí a polí s pronásledováním a v nadcházejícím věku život věčný.*“ (Mk 10,29–30).



Svatba nejstarší sestry – všichni sourozenci pohromadě; zleva: Andriana, Viktor, Tereza, Franjo, Marina; Foto: archiv Viktora Jakoviće

Mluvíš velmi dobře česky – máš talent na jazyky?

Neřekl bych, že mám zvláštní jazykový talent. Naučil jsem se poměrně rychle italsky, a tím to začalo. Kromě češtiny a italštiny hovořím i anglicky a španělsky.

V čem jsi lepší než ti druzí a jaké jsou tvé koníčky?

Tyto otázky nemám moc rád, abych se nemusel moc chlubit. Jsem dobrý ve fotbale, kdysi jsem trénoval atletiku a rád běhám. Když chci relaxovat, jdu na ryby. Rád hraji na kytaru a zpívám. Bůh mě obdaroval darem tvořivosti a talentem pro kreslení, ale určitě nejsem umělec na profesionální úrovni.

Loni jsi prý v autě ujel asi 40 000 km – kde všude jsi byl?

V loňském roce to bylo asi nejvíc, co jsem ujel kilometrů za rok. Není to vždy tak nabitě. Vícekrát jsem jel domů k rodičům. Navštívil jsem svou sestru, která žije v Německu. Několikrát jsem potřeboval jet do svého bývalého semináře v Pule. Navíc mám přátele v různých městech v mnoha zemích. Byl jsem například pozván na jáhenské vysvěcení svým kamarádem ze semináře v Sarajevu. Den nato jeden kněz slavil první mši na jednom ostrově v Chorvatsku, téměř 1000 km od Sarajeva. Neváhal jsem obě pozvání přijmout, protože miluji dobrodružství. Když jsem odjížděl ze semináře v Českých Budějovicích, abych se zúčastnil těchto liturgií, ještě jsem ve Vídni vyzvedl další tři seminaristy, se kterými jsme za ten víkend najeli více než 3500 km. V neděli večer jsem už musel být zase zpátky v semináři v Českých Budějovicích, protože v pondělí ráno na mě čekaly další povinnosti.

Viktor Jaković

Narodil se v roce 1992 ve Vrnezu v Srbsku v chorvatské rodině jako třetí z pěti dětí. Kvůli tehdejší politické situaci a po rozpadu Jugoslávie se celá rodina přestěhovala do Chorvatska do města Slatina. Tam chodil do základní školy Eugena Kumičića a zároveň navštěvoval i hudební školu. Poté studoval střední školu se zaměřením na počítače. Po maturitě v roce 2011 pokračoval ve studiu teologie a filozofie v semináři Redemptoris Mater v Pule a začal se připravovat na kněžství. V roce 2015 – ve čtvrtém ročníku studia – byl oficiálně přijat jako kandidát na kněžství pro porečko-pul-



Brigáda na zahradě – v pozadí spirituál O. Laco Prox, v popředí zprava Martin Boháč se svými dětmi – Peta, Viktor, Ondřej, Martin junior; Foto: archiv Viktora Jakoviće

Máš nějaký oblíbený kostel?

Poutní kostel Panny Marie Těšitelky na Dobré Vodě u Nových Hradů.

Prozradíš, kam nastoupíš po jáhenském svěcení?

Pan biskup mi předal ustavující dekret pro službu ve farnostech Dobrá Voda u Českých Budějovic a Suché Vrbné. Bylo mi ale řečeno, že tento dekret je provizorní, a od půlky července změním farnost, kde budu vykonávat svou jáhenskou službu. Místo už znám, ale prozatím se zveřejněním čekám, protože se vždy ještě může na poslední chvíli něco změnit.

Co chceš říci na závěr?

Na závěr bych chtěl vyjádřit své poděkování. Především chci poděkovat Bohu za své rodiče, za jejich výchovu, za své sourozence a celou naši rodinu. Jsem jim vděčný za předání víry a za jejich svědectví o křesťanské lásce, které mi ukázali svým příkladem života. Děkuji celému semináři, Otci rektorovi, Otci spirituálovi, seminaristům a kuchařkám. Někdy to se mnou nebylo snadné, ale v semináři to je podobné jako v každé normální rodině: vzájemně se učíme mít se rádi, odpouštět si a sloužit navzájem jedni druhým. Děkuji také katechistům jako pastoračním spolupracovníkům semináře, děkuji Otci biskupovi, který seminář otevřel, a který nás vždy doprovází modlitbou a otcovskou láskou. Jsem vděčný za každého, koho jsem potkal od doby, kdy jsem vstoupil na území České republiky, protože každý jeden mě něčím obohatil. Děkuji vám všem, a prosím o vaše modlitby za mě a za moji službu v českobudějovické diecézi!

Ptal se Petr Samec

skou diecézi. Rok nato zahájil pastorační praxi v různých městech v Srbsku, Bosně a Hercegovině, Makedonii a Chorvatsku a krátkou dobu působil také v Izraeli. Kromě mateřského chorvatského jazyka hovoří rovněž italsky, španělsky, anglicky a česky. Díky bohaté zkušenosti s cizími jazyky a touhy po misii byl v roce 2017 svými představenými doporučen pro pomoc rektorovi při otevření Diecézně-misiijního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích. Ve volném čase rád hraje na kytaru, skládá písně a píše osobní reflexe. Zaujímá se o sport a jazyky. Baví ho také architektura a kreslení (ale svá díla většinou nezveřejňuje).

OTEC BISKUP ZHODNOTIL ČINNOST Diecézně-misijního semináře Redemptoris Mater

Mons. Vlastimil Kročil podepsal 26. listopadu 2017 v Římě dekret o založení Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích. Založení semináře otec biskup veřejně oznámil 6. prosince 2017 o Slavnosti sv. Mikuláše v českobudějovické katedrále přečtením ustavujícího dekretu, čímž tento dekret vešel v platnost. Prvním rektorem se stal P. Ing. Zdeněk Gibiec, ThLic.



Foto: Michal Klečka / Člověk a víra

Otec biskup s P. Ing. Zdeňkem Gibiecem, ThLic. (rektorem Redemptoris Mater), novým jáhnem V. Jakovičem a všemi seminaristy v katedrále sv. Mikuláše 13. 6. 2020.

Posláním semináře je formace mladých mužů ke kněžství a pro novou evangelizaci. Již zhruba dva a půl roku po založení, tj. 13. června 2020, jsme se mohli radovat z prvního plodu formace semináře Redemptoris Mater, a to z jáhenského svěcení Viktora Jakoviče z Chorvatska, který byl předtím již formován po dobu šesti let v Diecézně-misijním semináři Redemptoris Mater v Pule (Chorvatsko). Při příležitosti této události jsme Otci biskupovi položili několik otázek.

Otče biskupe, co předcházelo Vašemu rozhodnutí zřídit seminář v Českých Budějovicích?

V ustavujícím dekretu semináře se dočtete, cituji: „Papež František v „Poselství pro Světový den misí 2017“ celé církvi opětovně připomněl naléhavost nové evangelizace: „Církev je ze své přirozenosti misijní; kdyby tomu tak nebylo, nebyla by už církví Kristovou... Skrze poslání církve Ježíš Kristus i nadále evangelizuje a působí, a proto její mise představuje »kairos«, čas příhodný v dějinách spásy. Skrze hlásání evangelia se Ježíš stále znovu stává naším současníkem, a tak ten, kdo ho s vírou a láskou přijímá, může zakoušet proměnu-

jící sílu Ducha, Krista Zmrtvýchvstalého... Jeho vzkříšení není událostí patřící minulosti; obsahuje životní sílu, která pronikla svět. Tam, kde se zdá, že vše je mrtvé, znovu se objevují zárodky vzkříšení.“ („Evangelii Gaudium“, čl. 276) Tento proces se ovšem nemůže uskutečňovat bez kněží, kteří mají formaci zvláště zaměřenou misijně, jak již k tomu vyzýval Koncil v dokumentu „Presbyterorum Ordinis“, čl. 10.

Dlouho jsem se rozhodoval, modlil se a ve světle Ducha svatého zvažoval možnost založení Diecézně-misijního mezinárodního semináře pro novou evangelizaci. Věřím, že správně interpretuji papežovu pastorační výzvu, a proto jsem dekretem zřídil „Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater.“

Jak byl složitý proces založení semináře – byla s tím spojená nějaká byrokracie ze strany českého státu, případně ze strany Svatého stolce? A jak dlouho to celé trvalo?

Ze strany českého státu ani Svatého stolce žádný byrokratický problém nebyl. Jediné zdržení, a to celé dva roky, bylo ze strany římské diecéze, ve které je současný rektor semináře

P. ThLic. Zdeněk Gibiec stále inkardinovaný, a kde měl různé závazky. S římskou diecézí uzavřela naše českobudějovická diecéze smlouvu podle Kán. 271 CIC, která mu umožňuje na určitou dobu pracovat v naší diecézi.

Jak jste spokojen s fungováním semináře?

S fungováním a formací v semináři jsem spokojen. Jáhenské svěcení Viktora Jakoviče je prvním viditelným plodem, ale hlavní práce je ta každodenní, kdy bohoslovci musí konfrontovat svoji skutečnost s povoláním, které se snaží rozlišit, nechat ho dozrávat skrze naslouchání Božímu slovu, slavení eucharistie, modlitbě, studiu filosofických a teologických oborů, účastí na křesťanské iniciaci pro dospělé, kterou nabízí itinerář Neokatechumenátní Cesty, jež se realizuje v malých křesťanských společenstvích, ale i kontaktu s lidmi a službě v diecézi. Atmosféra je v semináři velmi dobrá, rád se osobně zúčastňuji některých seminárních programů a liturgií.

Kolik bohoslovců se nyní připravuje na své poslání?

Za 3 roky vstoupilo do semináře v Českých Budějovicích celkem 11 mladých mužů, z čehož se 3 vrátili domů, jednomu byl dán rok na rozmyšlenou. Viktor Jakovič byl vysvěcen na jáhna a ostatních 6 seminaristů pokračuje dále ve formaci ke kněžství. Letos v září by seminář mohl dostat, dá-li Bůh, jednoho nového bohoslovce.

Jak se k nám bohoslovci dostávají?

Počet Diecézně-misijních seminářů Redemptoris Mater je k dnešnímu dni ve světě celkem 125 a jsou rozesety na všech 5 kontinentech. Vyšlo z nich více než 1500 kněží a aktuálně prochází formací kolem 2000 bohoslovců. Každoročně jsou na žádost biskupů otevírány nové semináře v různých zemích světa. Aspiranti na semináře, kteří prošli přípravnou formací v centrech pro povolání (trvajících 1–2 roky), se sjedou každoročně v září na mezinárodní setkání do Itálie, kde se dozví o své budoucí destinaci. To znamená, že tito mladí muži si zemi, kam budou vstupovat do semináře, sami nevybírají. Seminář je jim přidělen, a právě tam začne jejich formace a příprava ke kněžství s tím, že do této diecéze – pokud dojdou až ke svěcení – budou také inkardinováni, tzn. budou v této diecézi sloužit jako ostatní diecézní kněží té dané diecéze.

Kdy se dočkáme dalšího ovoce?

Doba formace ke kněžství v seminářích Redemptoris Mater trvá 9 let, z nichž bohoslovci absolvují 2 roky na misiích někde ve světě. Po odchodu Viktora Jakoviče ze semináře budou nejstaršími dva bohoslovci z Itálie, kteří nyní končí 3. ročník. Do jáhenského svěcení, pokud se sami formaci nerozhodnou přerušit či ji ukončit, je čeká ještě dlouhá cesta, trávající nejméně 5 let.

Co byste popřál semináři do dalších let?

Představeným semináře přeji pevné zdraví, ducha rozlišování a mnoho síly při procesu formace bohoslovců ke kněžství. Bohoslovcům pak vyprošuji především lásku k Ježíši Kristu, Panně Marii a k církvi, a také odvahu se nebát českého jazyka a situace křesťanství v naší zemi. Zvláště dnes potřebujeme naléhavě kněze i pro novou evangelizaci.

Ptal se Petr Samec

DCR připravuje a zve...



... můžete se těšit i na akce, které na jaře musely být zrušeny!

Podzimní kurz přípravy na manželství od října 2020, při kterém se v šesti sezeních zaměřujeme na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib. Setkání se konají vždy v úterý večer od 19:30 do 21:00 hodin. Můžete se přihlásit se na našich webových stránkách nebo na t. č. 731 402 981.

Zveme na **setkání rodičů po ztrátě dítěte „Nejste sami“**. Koná se vždy **poslední středu v měsíci v 17:30**. Upozorňujeme, že **poslední setkání před létem se konalo 24. 6., po prázdninách se setkáme v září 30. 9. opět v 17:30 v sále Děkanství u sv. Mikuláše v přízemí**. Nabídněte prosím těm, kterých se akce týká.

Akte na **sobotní odpoledne „Ztráty a objevy“ 19. 9. od 14:30** je určena **pro děti, kterým někdo zemřel**. Jedná se o příjemné odpoledne plné aktivit pro děti nejrůznějšího věku. Cílem akce je vytvoření prostoru pro starosti, hledání odpovědí na otázky, které se v souvislosti s touto životní situací objevily. Představení **Šťastný princ Oscara Wilda** Divadla Lampion z Kladna **v dramatinaci Radka Malého a Matěje Formana**. Koná se **13. 10. v 18:00 v Divadle J. K. Tyla v Třeboni** (za neuskutečněný březnový termín). Představení je určeno pro celou rodinu a vede malé i velké k nepomíjivým hodnotám soucitu a lásky, které jsou silou proto, aby člověk nepropadl smutku, ale uměl prosadit v životě to dobré a nemyslel jen na sebe. Akci pořádáme ve spolupráci s domácím hospicem Kleofáš. **Vstupenky zakoupené na zrušený březnový termín platí na toto náhradní představení.**

Připravujeme ve spolupráci s Centrem pro rodinu při Arcibiskupství pražském **setkání manželů 50+**, kterým odešly nebo odcházejí děti z domova s názvem **„Jak naplnit prázdné hnízdo?“** V programu nabídneme přednášky, čas pro pár i vzájemné sdílení účastníků – programem provázejí Alena a Pavel Poláčkoví. Koná se **6.–8. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem**. Přihlášky na e-mailu info@panskydumrozmital.cz nebo na telefonu 734 435 295.

Duchovní víkendová obnova pro rodiny s dětmi s hostem Mons. Václavem Malým ve dnech 27.–29. 11. v Panském domě v Rožmitálu pod Třemšínem (za neuskutečněný květnový termín). Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvláště pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí) a další. Čeká Vás ticho a zastavení v krásném prostředí, ale i program pro celou rodinu, prostě **dobrá příprava na adventní čas**. Setkání pro rodiny, jejichž děti odešly příliš brzy **„Světlo se šíří světem“ v neděli 13. 12. ve 14:00 v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích (u piaristů)**. Zveme na bohoslužbu, při níž chceme pamatovat nejen na naše zemřelé děti, ale i na jejich rodiny a blízké, přátele. Po bohoslužbě nabízíme setkání u malého občerstvení v prostorách kláštera.

Přihlášky a další informace o našich aktivitách, plánech a jiné články najdete na www.dcr.bcb.cz

Těšíme se na setkání s vámi na některé z našich akcí.

CO VIDÍME DNES – 19 vět z Písku

Ohlížet se zpět o tři měsíce a vzpomínat na vše, co jsme prožili, se většině z nás raději nechce. Když se ale na toto období podíváme s jistým nadhledem, nebylo zas tak špatné.



Velká většina naší populace snad ještě nikdy nečelila takovému pocitu ohrožení, jako právě nyní. V době, kdy jsme žili skoro bez obav, se objevil neviditelný nepřítel a otočil náš život vzhůru nohama. Prožili jsme období nejistoty, strachu, fyzického i psychického vypětí, nikdo nevěděl, co bude dál, jak moc nová, neznámá nemoc ovlivní naše životy. Prožili jsme období, které prověřilo nejenom naše vlastní limity, odvahu a schopnosti, ale také funkčnost našich vztahů na úrovni rodiny, přátel, kolegů, společnosti a také připravenost státu, vlády, krajů a místních zastupitelstev. Většina z nás více přemýšlela, rovnali jsme si své priority, uvědomili jsme si pomíjivost blahobytu a možná jsme si začali mnohem více vážit běžné každodennosti, drobných radostí a obyčejných věcí. A kdyby nic jiného, zase jsme mohli dýchat čistější vzduch a vidět modré nebe nad hlavou, bez dlouhých bílých čar.

Oblastní charita Písek se na počátku pandemie potýkala, asi stejně jako všichni, s nedostatkem ochranných pomůcek, zmatkem, obavami, problémy se zajištěním personálu. Celkem rychle jsme se v situaci zorientovali a přes všechny překážky jsme dokázali naše služby zachovat pro naše klienty bez omezení, nebo s opatřeními, která zajistila ochranu klientů i zaměstnanců. Hned v začátku jsme navíc zřídili **Linku pomoci** určenou pro osoby v karanténě, která jim umožnila zajistit nákupy, donášku obědů, nebo základní informace

a psychickou podporu. Pro poskytnutí duchovního rozhovoru, či modlitby po telefonu sloužila **Linka duchovní podpory**. **Středisko pomoci** poskytovalo potravinovou a materiální pomoc lidem, kteří se díky nouzovému stavu dostali do existenčních problémů. **Dobrovolnické centrum Bonum** zajišťovalo nábor dobrovolníků, které mohli následně využívat i další organizace v Písku. Bylo úžasné sledovat, kolik lidí je ochotno nabízet nezištnou pomoc i přes riziko vlastního ohrožení.

To, že se nám podařilo projít celým obdobím sice s únavou, ale bez zásadních problémů, je zásluhou zaměstnanců. Ti díky své odvaze, nasazení a zodpovědnosti dokázali pečovat o ty nejzranitelnější a za to jim patří velké poděkování a uznání. Neméně upřímné poděkování patří lidem, kteří nám nosili roušky a další potřebné pomůcky, nadačním fondům, které nám poskytly rychlou a účinnou finanční pomoc, místním zastupitelům, firmám, Diecézní charitě České Budějovice, Jihočeskému kraji a mnoha dalším, kteří nám pomohli jak materiálně, tak i morálně.

Nyní se vše vrací do starých kolejí a všichni vyzbrojeni novou zkušeností věříme, že to tak již zůstane.

*Dana Vejšická, ředitelka
Oblastní charita Písek*

Vzpomínat a slavit

Nezapomenutelný kardinál Miloslav Vlk, spojený neoddělitelně s naší diecézí kdysi napsal, že „v celé naší společnosti je mnoho příležitostí vzpomínat a slavit“. A když to je rovnou 950 let jako letos v případě Královské kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě, pak je opravdu co oslavovat a co připomínat.

Vyšehrad, nepochybně jedna z kolébek křesťanství v Čechách, je českou veřejností považován za druhé místo české státnosti po Pražském hradu. Kořeny myšlenky české státnosti tkvějí ve vyšehradské půdě hluboko jako málokde jinde a je to prvním českým králem Vratislavem podle tradice roku 1070 založená kolegiální kapitula, která do současnosti stráží jeho odkaz.

Jako většina událostí v českých zemích v 11. století je i založení Vyšehradské kapituly známo pouze ze zlomkovitých písemných pramenů. Vůbec první zcela autentickou listinou je bula papeže Lucie II., vydaná 11. 4. 1144 v Lateránu, potvrzující exempci kapituly na místní církevní autoritě – pražském biskupovi. Naskytá se otázka, co sledoval král Vratislav založením exemptního duchovenského společenství při výsavním kostele, který měl být považován za „hlavu celého území v místě, které bylo vyšší všech hradů“. Z celého souboru dochovaného reprezentativního archivního materiálu je patrná snaha Vratislavova a po něm nepřetržitě i dalších českých panovníků nejen po vytvoření nezávislé církevní instituce, ale i po zabezpečení chodu státní správy panovníkovi věrnými, nezkorumpovatelnými úředníky.

Čtenář diecésního časopisu Setkání se oprávněně dotáže, proč je třeba připomenout výročí církevní instituce, která nemá s diecézí na první pohled mnoho společného. Ponoříme-li se však hlouběji do dějin kapituly, najdeme mnohé styčné body, z nichž bychom některé rádi v tomto článku připomněli.

Hrad pod Kletí

Nejvýraznější dominantou jihočeské krajiny je bezesporu hora Klet. Na jejím úpatí, na okraji údolí Křemžského potoka u osady Kuklov, najdeme dnes již jen těžko rozpoznatelné zříceniny hradu Kuglvajt, který v době panování Karla IV. patřil vyšehradskému proboštu a královskému kancléři Dětrichovi z Portic. Jeden z nejbližších spolupracovníků Karla IV. byl v dnešním slova smyslu politikem evropského formátu. Narodil se někdy kolem roku 1300 v městečku Stendal, cca 55 km od Magdeburku. Stal se knězem cisterciáckého řádu a od roku 1346, již jako titulární biskup, působil v diplomatických službách Lucemburků, později výhradně Karla IV. V roce 1355 např. organizoval Karlovu císařskou korunovaci a římskou jízdu. Od roku 1360 královský kancléř a tím také vyšehradský probošt řídil zahraniční politiku českého státu a byl současně držitelem jedné z nejvýznamnějších prebend v zemi. S vysokou církevní hodností vyšehradského probošta byl úřad královského kancléře spojen od roku 1226 neoddělitelně. Veřejný vliv vysokého preláta a současně králo-



Areál Vyšehradu z doby před rokem 1420 (před zničením husity); Zdroj: Archiv Jana Kotouse

va kancléře byl z dnešního pohledu obrovský. O Dětrichovi z Portic se lze oprávněně domnívat, že byl stavebníkem kuklovského hradu. Se jménem hradu a tím i dokladem o jeho existenci se setkáváme poprvé v roce 1357 v predikátu Dětricha z Portic. Tehdejší biskup mindenský, kterým byl od roku 1356, se totiž v té době podepisoval jako Dětrich z Kuglweitu, tedy z Kuklova. Dětrich z Kuklova se netěšil ze svého hradu ani z vyšehradského proboštsví dlouho. Již v roce 1361 byl jmenován magdeburským arcibiskupem, aby jako vysoký církevní hodnostář hájil zájmy Karla IV. v říši. Vrací se prakticky do rodného kraje a v Magdeburku roku 1367 umírá. Po jeho smrti se kuklovský hrad stává majetkem krále. V roce 1395 v době revolty české šlechty proti Václavu IV. je dobyt Rožmberky a zbořen. Dnes se z něho mnoho nedochovalo. Lze se proto oprávněně domnívat, že jeho zříceniny posloužily o sto let později řeholní komunitě paulánů jako zdroj stavebního materiálu při výstavbě kuklovského klášterního kostela sv. Ondřeje.

Císařský ortel

Zbytky kuklovského hradu jsou jedním z viditelných příkladů působení Vyšehradské kapituly na jihu Čech. Dalším příkladem může být postava zakladatele naší diecése, císaře Josefa II., který ovšem v případě Vyšehradské kapituly sehrál roli ne zrovna pozitivní.

Tak jako mnoho jiných, podle císaře nepotřebných katolických institucí, měla být i Vyšehradská kapitula zrušena a její majetek rozdělen potřebnějším, např. litoměřickému

biskupství. Roku 1782 byl vyšehradským proboštem jmenován významný – a nebojme se přiznat do dnešních dnů nedoceněný – školský a sociální reformátor Ferdinand Kindermann, původně děkan v jihočeské Kaplici. Nebyl ovšem jen pouhým duchovním, ale také významným pracovníkem státní správy na úsecích vzdělávání a chudinské péče. Pro své osvícenské názory a nepopiratelné zásluhy o rozvoj školství a sociální oblast v monarchii se těšil obdivu a přízni samotného Josefa II. Císař posléze jmenoval vyšehradského probošta Kindermana 16. ledna 1790 litoměřickým biskupem. Jmenovací dekret obsahoval ve svém textu „ortel smrti“ pro kapitolu na Vyšehradě. Podle dalšího císařského výnosu neměla být totiž kapitula nadále personálně doplňována a stávající kanovníci měli být ponecháni na Vyšehradě do vymření. Kindermann s tím nesouhlasil a rozjel se do Vídně, aby jednak poděkoval císaři za jmenování biskupem a jednak, aby požádal o zachování kapituly. Josef II. byl v té době již smrtelně nemocen. O Kindermannově vlivu na císařsvoředčí, že citovaný výnos byl 15. února, pět dnů před císařovou smrtí (zemřel 20. února 1790 v půl šesté ráno) zrušen. Nový výnos, který stačil ještě Josef II. podepsat, nese datum 18. února 1790. Existence kapituly byla potvrzena v nezměněném rozsahu. Jen pro úplnost dodáváme, že jako nepotřebné byly v naší diecési zrušeny např. kláštery ve Zlaté Koruně a Borovanech, jejichž nemovitosti měly připadnout nově založenému českobudějovickému biskupství. Že to nakonec dopadlo jinak a pozemkový majetek získali soukromníci, bylo důvodem, proč českobudějovický biskup do dnešního dne nedisponuje s tzv. mensou episcopi a diecése je příhodně označována za „popelku mezi diecézemi“.

Z Budějovic na Vyšehrad

Konečně za třetí příklad propojenosti mezi naší diecézí a kolegiální kapitulou na Vyšehradě nám může posloužit polozapomenutá osobnost bývalého rektora českobudějovického kněžského semináře, pozdějšího vyšehradského probošta Antonína Lenze. Rodák z Bartlova Dvora u jihočeských Netolic (nar. 20.2.1828) působil po svém vysvěcení a předepsané duchovenské praxi od roku 1866 na českobudějovickém semináři jako profesor dogmatiky. Byl velice plodným autorem, který se ve svých člancích věnoval především obraně katolického náboženství proti rozmáhajícím se ateistickým a liberalistickým útokům. Samostatnou kapitolu Lenzovy publicistické činnosti tvoří soubor 64 prací s tematikou Jana Husa a Petra Chelčického. Lenz byl mimochodem ve své době

pokládán za jednoho z předních odborníků na problematiku husitství a českého protestantismu vůbec a také za jednoho ze zakladatelů české křesťanské antropologie. V Budějovicích prožil Lenz nejšťastnější roky svého života. Byl známou, velmi uznávanou a oblíbenou osobností, takže bylo téměř jisté, že se stane nástupcem biskupa Jana Valeriána Jirsíka. Bohužel, jak už je to u nás poměrně obvyklé, i zde sehrála svou roli závist, pomluvy a s nimi ruku v ruce jdoucí nepřejícnost. Biskupem se stal hrabě František Schönborn, pozdější pražský arcibiskup. Zklamáný Lenz požádal roku 1882 o sídelní kanonikát na Vyšehradě a z Budějovic odešel.



Ferdinand Kindermann; Zdroj: Archiv Jana Kotouse



Antonín Lenz; Zdroj: Archiv Jana Kotouse

Pro Vyšehrad byl ovšem Lenzův příchod nemalým přínosem. Jeho sklon k systematickosti a preciznosti záhy přinesl ovoce. Aktivně se účastnil obnovy Vyšehradu, zejména přestavby kapitulního chrámu, dnes baziliky sv. apoštolů Petra a Pavla. Za Lenzem šla prakticky celá finanční agenda s přestavbou spojená. Když v roce 1887 zemřel známý vyšehradský probošt Václav Štulc, stal se Lenz jeho nástupcem. V posledních 15 letech života dosáhl Antonín Lenz mnoha významných ocenění. Byl nejenom papežským zemským prelátem, poslancem Českého zemského sněmu a později doživotním členem vídeňské panské sněmovny, ale i členem Královské české společnosti nauk, dnešní Akademie věd. Byl nositelem mnoha řádů a vyznamenání. Koncem 90. let 19. století se intenzivně věnoval sociální otázce, zejména pod vlivem encykliky Lva XIII. *Rerum novarum*. Zemřel 2. října 1901.

+++

Z téměř tisícileté historie Královské kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě jsou uvedeny tři dějinné okamžiky, které ukazují na vazbu s jihočeským regionem, českobudějovickou diecézí. Nemnoho institucí se u nás může pochlubit nepřetržitou, téměř tisíc let trvajícím historií. Nalezeme v ní slavné i méně slavné události, okamžiky, kdy kapitula a její představitelé stáli na vrcholu moci a správy českého státu nebo se naopak propadli tak hluboko, že pouze krůček chyběl k úplnému zániku. V mozaice událostí Vyšehradu a jeho kapitule vždy patřilo, patří a snad ještě dlouho bude patřit významné místo nejen v historii církve, ale především v životě české národní společnosti.

Jan Kotous,
předseda redakční rady Setkání

Slovo života



„KAŽDÝ TOTIŽ, KDO PLNÍ
VŮLI MÉHO NEBESKÉHO
OTCE, TO JE MŮJ BRÁTR
I SESTRA I MATKA.“

(Mt 12,50)

«Ježíš odhaluje nový rozměr:
kdokoli se může cítit součástí
této rodiny, pokud se snaží
poznávat a plnit vůli jediného
Otce.»

KDOKOLI: DOSPĚLÝ NEBO DÍTĚ,
MUŽ ČI ŽENA, ZDRAVÝ
I NEMOCNÝ, Z KAŽDÉ KULTURY
A SPOLEČENSKÉHO POSTAVENÍ.
KDOKOLI: KAŽDÝ ČLOVĚK V SOBĚ
NESE OBRAZ BOHA LÁSKY.
DOKONCE KAŽDÝ ČLOVĚK JE
BOŽÍM „TY“ A MŮŽE S BOHEM
VSTOUPIT DO VZTAHU
POZNÁVÁNÍ A PŘÁTELSTVÍ.



Upravilo a vydalo Centrum Chlapci a děvčata za jednotu



Kdokoli tedy může
konat vůli Boží, která je
láskou k němu
a k bratrům.

A když milujeme, Ježíš
nás pokládá za členy své
rodiny: za své sestry
a bratry. Je to naše
největší šance,
překvapivá šance, která
nás osvobozuje od naší
minulosti, od našich
strachů a našich
schémat. Z tohoto
pohledu mohou být i naše
slabosti a omezení
odrazovým můstkem
k naší realizaci. **Všechno
skutečně udělá
kvalitativní skok.**



Jak vyzvala
Chiara Lubichová,
když se obracela
k lidem toužícím žít
Boží slovo:

«**Buďte rodinou**.
Jsou mezi vámi ti, kteří trpí pro
duchovní nebo morální zkoušky?
**Chápejte je jako matka, dokonce
víc než matka, darujte jim světlo
slovem nebo příkladem.**

Nedopusťte, aby jim chybělo
teplo rodiny. Naopak ho kolem
nich zintenzivňujte. Jsou mezi
vámi ti, kteří trpí fyzicky? Ať patří
mezi nejmilovanější bratry. [...] **Nedávejte nikdy přednost žádné
činnosti, [...] před duchem rodiny
s bratry, s nimiž žijete. A kamkoli
budete přinášet Kristův ideál, [...],
neuděláte nic lepšího, než když se
budete s diskretností a rozvahou,
ale i s rozhodností snažit vytvářet
ducha rodiny.**

**Je to duch pokory, který chce
dobro druhých, nenaparuje se...
je to [...] opravdová láska»¹.**



«Zkušenosti
ze světa»

V Sýrii, ve čtvrti Homs,
více než 150 dětí,
většinou muslimských,
navštěvuje školní
družinu, která má své
útočiště v jednom
řeckokatolickém kostele.



Ředitelka Sandra vypráví:

«Přijímáme je a pomáháme
jim díky skupině učitelů
a odborníků v atmosféře
rodiny, která je založená
na dialogu a podporování
hodnot.»

Mnohé děti jsou
poznamenané traumaty a
utrpením. Přejí bychom si
obnovit v nich důvěru sami
v sebe a v druhé lidi.
Zatímco rodiny jsou kvůli
válce většinou rozpadlé,
tady děti opět nacházejí
chuť a naději začít znovu
žít.»

www.teens4unity.org

¹Ch. Lubichová, v Gen's, 30 (2000/ 2), str. 42.

Být bratrem, sestrou a matkou Ježíše

„Každý totiž, kdo plní vůli
mého nebeského Otce,
to je můj bratr i sestra
i matka.“ (Mt 12,50).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?



Ježíšova maminka a jeho příbuzní ho hledají, protože by s ním chtěli mluvit.



Apoštolové říkají Ježíšovi: „Hle, tvoje matka a tvoji příbuzní stojí venku a chtějí s tebou mluvit.“



Ježíš ukáže směrem k učedníkům a odpoví: „Každý, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka.“



Pavlínka jde navštívit svou kamarádku Noemi. Hrají si spolu na princeznu a na prince. Pavlínka říká: „Já budu dělat princeznu.“



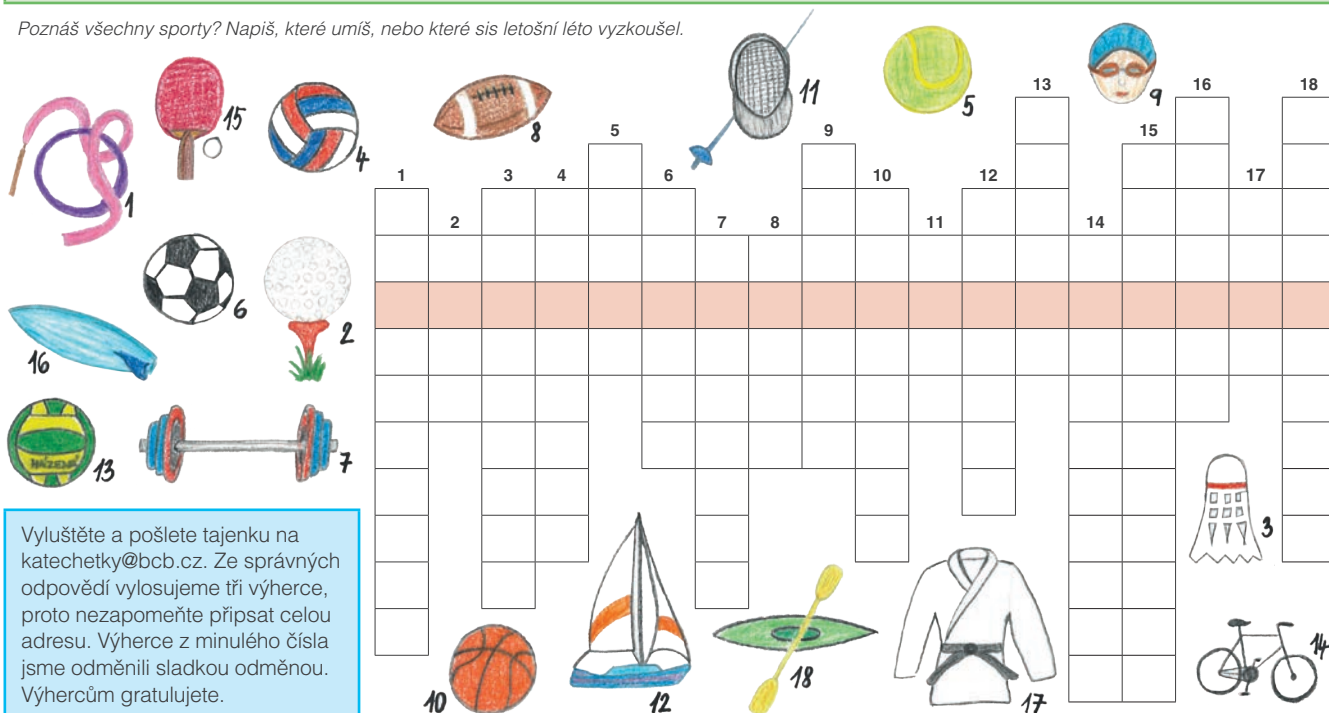
I Noemi by se líbilo hrát princeznu, ale z lásky k Pavlínce ustoupí a hraje prince.



Hrají si spolu a jsou šťastné. Když už musí Pavlínka odejít, poděkuje Noemi za její skutek lásky. (Zkušenost Noemi z Itálie)

„Každý totiž, kdo plní vůli mého nebeského Otce, to je můj bratr i sestra i matka.“ (Mt 12, 50) Dnes slyšíme, že každý z nás může patřit do nebeské rodiny, stačí plnit Boží vůli. Když se nám to bude dařit, budeme milovat nejen své bližní, ale i své nepřátele. Je to důležitý, ale ne lehký úkol. Teď jsou prázdniny, a proto odpočívej, sportuj, hraj si, pomáhej, poslouchej, ale také se nezapomeň ... (viz tajenka).

Poznáš všechny sporty? Napiš, které umíš, nebo které sis letošní léto vyzkoušel.



Vyluštěte a pošlete tajenku na katechetky@bcb.cz. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce, proto nezapomeňte připsat celou adresu. Výherce z minulého čísla jsme odměnili sladkou odměnou. Výhercům gratulujeme.

Jak to bylo a jak to je aktuálně s přípravou na manželství?

Léto je v plném proudu, a každý jistě doufá, že i nadále to bude jen doba plná slunce a pohody. To, že bude jako dřív, to známé, nám dává do života jistotu, a navíc po vypětí posledního půl-roku je to potřeba. Obvykle je léto také časem, který si mnohé páry vybírají jako příhodný pro konání svatby.

V roce 2020 pro mnohé páry plánovaný jarní termín svatby padl kvůli stavu koronavirové krize. Bylo to období, které znamenalo pro vztahy jistou zátěž, takže ukázalo, jak člověk v zátěži reaguje, jak je schopný se přizpůsobit. Zkrátka a jednoduše: odhalilo, jaký kdo je. Mohlo dojít i k rozchodům párů.

Jarní kurz přípravy na manželství, které nabízel DCR, byl posunut na pozdější termín, ale ze skupinky zájemců zbyl jen jeden pár. Možná, že někde proběhla domluva s oddávajícím na zrychlené přípravě, ale na tom nezáleží. Rozhodně je důležité, aby manželství byla stabilní a aby v rodinách bylo vytvořeno bezpečné harmonické prostředí plné mateřské i otcovské lásky pro růst dětí. Proto každé centrum pro rodinu zřízené při jednotlivých biskupstvích nabízí přípravu před svatbou. A protože čas na uzavření manželství je v každém ročním období, nejen v létě, nabízíme podzimní kurz.

Během šesti večerů v rámci přednášek a následných besed promýšlejí snoubenci témata, potřebná pro život ve dvou, mimo jiné obsažená i v manželském slibu, který je součástí svatebního obřadu. Zaměřujeme se na biblické pojetí manželství, komunikaci, konflikty a jejich řešení, sexualitu a rodi-



Foto: archiv DCR

čovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib. Základem je křesťanský pohled na manželství a rodinu.

Cílem kurzu je bližší a bezprostřední příprava na život v manželství. Na základě docházky je možné získat potvrzení o účasti. Společná příprava ovšem nenahrazuje přípravu oddávajícího kněze, toho je potřeba kontaktovat v dostatečném předstihu před svatbou. Kněz se snoubenci probírá nezbytné administrativní a právní záležitosti, konkrétní průběh liturgické slavnosti, ale i další otázky, které nejsou náplní kurzu.

Jak postupovat v případě zájmu o církevní sňatek najdete na webových stránkách pastoračního centra v sekci centra pro rodinu. A jistě není třeba připomínat, že je dobré absolvovat přípravu v klidu, tedy v dostatečném časovém předstihu. Příprava může partnery přivést k zamyšlení nad důležitými oblastmi, které přitom dosud neřešili, přináší mnoho podnětů. Velice důležitá je nejen debata účastníků, která přinese cenné obohacení ze setkání, ale zvláště následná diskuse přímo v páru mimo setkání, ta může pár sblížit a vztah posunout dál.

Kurz pořádáme už po několikáté. A protože ke každému kurzu patří evaluace, máme tu několik postřehů od účastníků, které sdělili při posledním setkání:

- ... přednášky srozumitelné s prezentací přes počítač, občasné úsměvné situace, prostě nenudily
- ... přednášky byly přínosné, bylo by vhodné, kdyby obdobné bylo povinné pro všechny, kteří do manželství vstupují
- ... byli jsme rádi za předané zkušenosti, určitě bychom se na vás obrátili v případě „problému“
- ... témata byla zajímavá, podaná srozumitelně, vše bylo bráno pozitivně

Můžete si již dnes rezervovat čas na přípravu, přihlásit se na našich webových stránkách a těšit se na jednotlivá témata našeho podzimního kurzu.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4.–7. 7.** Velehrad: Plenární zasedání ČBK
12. 7. 10:00 Křemže: Svátost biřmování
2. 8. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: Nešpory s udělováním ocenění sv. Auraciána
15. 8. 11:30 Dobrá Voda u Nových Hradů: Mše svatá pro německé poutníky
16. 8. 15:00 Borovany: Otevírání výstavy „Poklady diecéze“
17. 8. 17:00 Č. Budějovice, katedrála: Mše svatá s umístěním ostatků bl. Karla I.
23. 8. 10:30 Horažďovice: Poutní mše svatá

Změna vyhrazena.

-dcr-

Noc kostelů virtuálně

Pastorační středisko se v červnu připojilo k Noci kostelů virtuálním způsobem. Naším cílem bylo oslovit tu veřejnost, která do kostela běžně nechodí.

K tomu jsme v diecézi vybrali hned několik kostelů, které jsou buď na významném poutním místě, nebo mají historickou či novodobou spojitost s městem. Nezapomněli jsme ani na pozvánku na diecézní pouť, která bude věnována sv. Janu Nepomuckému, a proto nemohly chybět dva kostely v Nepomuku.

Začali jsme tím, že biskupský vikář pro pastorační Mons. Pavel Posád pozdravil všechny návštěvníky YouTube kanálu Pastoračního střediska, na kterém Virtuální Noc kostelů probíhala. Pak jsme se zaměřili na děti a jim jsme představili kostel a jeho základní vybavení, které slouží k liturgii. Když známe symboly, tak lépe rozumíme tomu, co se v kostele při liturgii děje.

Od dětí jsme přešli do Nepomuku, kde jsme tak trochu mapovali život sv. Jana Nepomuckého. Nepomuk je sice na okraji naší diecéze, ale je velkým poutním místem právě tohoto světce.

Pak už následoval živý přenos mše sv. z farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Dubném. V této farnosti již před epidemií byla možnost sledovat živé přenosy mší svatých, což využívali ti, kteří ze zdravotních důvodů nemohli přijít na mši sv. osobně. A tak bylo snadné využít jejich techniku a nabídnout přenos mše sv. v rámci Virtuální Noci kostelů, adorace a následné přednášky o Božím služebníkovi biskupu Josefu Hlouchovi od prof. Martina Weise.

Poté nás čekaly dva kostely v Českých Budějovicích. Tím byly klášterní kostel Obětování Panny Marie, který je úzce spjat se vznikem města a pak kostel sv. Vojtěcha. Tam nám farníci připravili netradiční prohlídku kostela i s ukázkou ze života sv. Vojtěcha a s úkoly pro děti.

Z Českých Budějovic jsme se virtuálně přenesli do kostela Nanebevzetí Panny Marie v Jindřichově Hradci, kterým nás přitažlivým způsobem provedl probošt Ivo Prokop.

Závěr Virtuální Noci kostelů patřil ještě jednou dětem a pak poutnímu místu Klokoty, kde jsme se mohli seznámit nejen se vznikem tohoto významného poutního místa, ale také s historií i současností kostela Nanebevzetí Panny Marie, které nám skvěle vysvětlila paní Marie Janouchová.

Děkujeme všem, kteří nám pomohli tuto Virtuální Noc kostelů připravit. Věříme, že se to divákům líbilo a že to v nich vyvolalo touhu tato místa osobně navštívit a také se zúčastnit diecézní poutě Vzhůru k vodám, která bude 3. října v Českých Budějovicích.

Za pastorační středisko Martina Fürstová

Letniční pouť do Říma 2020

V 70. letech minulého století se mezi mladými francouzskými katolíky zrodila myšlenka obnovit starobylé poutě do katedrály v Chartes, na místo, kam putovali již první křesťanští francouzští králové (i svatý Ludvík IX.) a kde se ve 12. století zrodila idea gotické katedrály.

Každý rok na letnice zaplní sto kilometrů dlouhou trasu z Paříže do Chartres desetitisíce mladých katolíků, kteří se modlí, zpovídají a cestou poslouchají katecheze i kázání. Všechny spojuje katolická víra, odhodlání podle této víry také žít a v neposlední řadě láska k římsko-katolické liturgii se zpěvy gregoriánského chorálu a v latinském jazyce. Od roku 2016 se k této převážně francouzské pouti přidává i česko-slovenská skupina mladých věřících, doprovázená kněžími a bohoslovci z Kněžského bratrstva sv. Petra.

Poutě začínají tradičně mší v katedrále Notre Dame v Paříži a končí v katedrále v Chartres. Požár pařížské katedrály v loňském roce udělal významnou změnu v začátku této poutě. A letos opatření v souvislosti s koronavirem znemožnila její konání úplně.

Místo putování do Chartres se proto česká skupina poutníků rozhodla vykonat na Svatodušní svátky stejně dlouhou pouť do Říma, významného poutního místa, které bylo svěeno do duchovní správy Bratrstva sv. Petra. Ve čtvrtek 28. května ráno se skupina poutníků z celé naší vlasti shromáždila v Dolním Dvořišti ke mši svaté.

Pak poutníci zahájili třídní pouť do Říma. Cesta vedla přes důležitá poutní místa jako jsou Svatý Kámen nebo Svatá Trojice u Trhových Svinů. Většinou se šlo lesními a polními cestami a po úpatí hor. Každodenní mše svatá, modlitba růžence a zpěv písní se střídaly s přednáškami a s duchovním slovem. Dohromady putovaly skoro dvě desítky věřících, z nichž nejmladší poutníci, která ušla celou trasu, bylo 9 let. Duchovně měli z poutě užitek také ti, kdo zajišťovali doprovodné vozidlo, přichystali guláš pro poutníky, nebo sestry z Rodiny Panny Marie, které poutníky s velkou láskou přijaly na Dobré Vodě u Nových Hradů.

Únavu, bolavá chodidla a puchýře, ale i déšť mohli poutníci vzít jako obraz všech trampot, které nás provázejí na cestě do nebeského Jeruzaléma. O to intenzivnější účast byla na bezmála tříhodinové svatodušní vigílii v kostele Seslání Ducha svatého na poutním místě v Římě, jehož pašijová cesta je koncipována jako kopie pozemského Jeruzaléma. Ve slavení liturgie bohaté na symboliku a se zpěvy chorálu pak poutníci mohli zakusit něco z krásy Jeruzaléma nebeského.

P. Jakub Václav Zentner, duchovní správce v Římě

Otec biskup požehnal zvonařskou dílnu

Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický, slavnostně požehnal 29. května 2020 novou zvonařskou dílnu ZVONAŘSTVÍ MICHAL VOTRUBA v Myslkovicích nedaleko Soběslavi. Otec biskup vykonal požehnání nejen dílně, ale také mistru zvonaři Michalu Votrubovi, jeho zvonařskému řemeslu i všem, kteří se podílejí na přípravě, odlévání a zavěšování zvonů.



Zleva: Mistr zvonař M. Votruba, Mons. V. Kročil a P. J. Hamberger při obřadu žehnání

Obřad žehnání se nesl v komornějším a velmi přátelském duchu. Pro většinu zúčastněných to bylo zřejmě poprvé, kdy byli přítomni takovému druhu benedikce. Nebyla to jen pouhá statická podívaná – obřad získal velmi dynamický náboj tím, že pan Votruba odlil před zraky zúčastněných malý zvon, jehož forma byla připravena zvláště pro tuto událost.

Otec biskup kromě jiného řekl: „Dnešní den je pro mne zcela mimořádný, neboť se v naší diecézi zrodilo dílo, které se stává dobrou zprávou pro mnoho farností nejenom v naší diecézi, ale i pro mnoho farností z okolních diecézí. Umění odlévat zvony je velkým Božím darem, za který jsem opravdu vděčný. Během druhé světové války bylo mnoho zvonů z našich kostelů rekvírováno pro potřeby zbrojního průmyslu a tyto zvony dodnes v našich chrámech chybějí. Díky nové zvonařské dílně dnes můžeme o mnoho snadněji a velmi zblízka sledovat, jak se nové zvony rodí a doprovázet svou modlitbou ty, kteří se podílejí na jejich tvorbě. Přiji všem, aby hlas nových zvonů stále více pozvedal naše duše k Bohu.“

Administrátor soběslavské farnosti P. Jan Hamberger považuje otevření zvonařské dílny za malý zázrak: „Existence nové zvonařské dílny v Myslkovicích u Soběslavi, kde se rodí

krásné funkční zvony, se mi jeví jako malý zázrak. Dílna pana Votruby vznikla totiž na "zelené louce" bez zázemí starých, po generace předávaných zkušeností zvonařských mistrů konkrétní dílny. V dnešní době, kdy některá tradiční zvonařství zanikla, nebo již nové zvony neodlévají, lze vznik nové zvonařské dílny v naší diecézi bez nadsázky označit za naprosto mimořádný okamžik.“

Význam zvonařské dílny pro obec Myslkovice ocenil také starosta Gustav Fifka, který Michalu Votrubovi předal „Čestné uznání za přínos obci a šíření jejího dobrého jména“.

Otec biskup na závěr požehnal i zvláštní pamětní zvon právě v okamžiku nalití roztavené zvonoviny do formy. Pamětní zvon má průměr 25 cm, hmotnost 10 kg a je ozdoben znakem Biskupství českobudějovického a nápisem: „ZVON ULIT KU PŘÍLEŽITOSTI POŽEHNÁNÍ ZVONAŘSKÉ DÍLNY ČESKOBUDĚJOVICKÝM BISKUPEM VLASTIMILEM KROČILEM 29.5.2020“. „Tento zvon bude natrvalo vystaven v dílně a podle staré zvonařské tradice bude vždy před zahájením odlévání dalšího zvonu jeho hlas svolávat mé pomocníky k peci,“ vysvětlil Michal Votruba.

Petr Samec

Zvony se odlévají hlavně v klidných, dobrých dobách

Rozhovor s Michalem Votrubou, majitelem ZVONAŘSTVÍ MICHAL VOTRUBA.

Zvony odléváte v Myslkovicích už asi 10 let. Proč došlo na obřad požeňání dílny až letos?

Zpočátku jsme pracovali v hodně provizorních podmínkách a byli jsme velmi závislí na počasí. Huť jsme uvedli do částečného provozu sice už v roce 2016, ale úplně jsme celou dílnu dostavěli až loni v prosinci. Žehnání bylo posledním krokem našeho dlouhého úsilí.

Zvonařské řemeslo se v rodinách dědilo po generace a každá dílna měla svá pečlivě strážena tajemství. Od koho jste znalosti získal Vy?

Hodně jsem se naučil ve školách, hodně jsem vyčetl z odborných knih, ale ta skutečná tajemství mi opravdu nikdo nedělil. Na spoustu věcí jsem musel přijít sám – prostě tím, že jsem si celý výrobní proces musel mnohokrát osahat. A má tajemství snad jednou odkáži svému nástupci.

Kolik lidí vám při výrobě pomáhá?

Na samotné odlití velkého zvonu se musí sejít až 10 lidí – pomáhá mi přítelkyně, rodina, kamarádi i sousedi. Ale odlití je jen jedna – i když velmi důležitá – operace. Do procesu výroby, který může trvat i několik měsíců, se musí postupně zapojit řada dalších řemeslníků (návrh výzdoby, vykování srdce,

K čemu jsou dnes zvony?

P. Jan Hamberger je považuje za velmi důležité: „Zdá se mi, že i dnes, v době, kdy vyhrává pragmatismus a utilitarismus a vše se podřizuje okamžité spotřebě bez velké životnosti, mají zvony svůj význam. Potřebujeme produkty lidského umu, které jsou krásné a dlouhověké. Hlas zvonů nám znovu pomáhá pozvednout lidskou duši ze strachu, beznaděje a banality života a umožňuje nám zaposlouchat se do velké písně, kterou křesťanské zvony třikrát denně vyzvánějí. Píseň o tom, že Bůh se stal člověkem a že „tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

příprava dubového závěsu atd.). Navíc se často musím radit i s dalšími odborníky: historiky umění, stavaři, materiálovými techniky, památkáři kampanology a dalšími.

Před lety jste jednomu rozhovoru řekl, že „zvony se odlévají hlavně v klidných, dobrých dobách. A teď se jich lije



Odlévání zvonu: zvonaři nesmějí v takové chvíli udělat žádnou chybu; Foto: archiv Michala Votruby



Michal Votruba; Foto: archiv Michala Votruby

hodně. Tak hlavně, aby to tak vydrželo.“ Platí to stále?

Ano, jsem rád, že to platí stále. Mám zakázky na 2–3 roky dopředu.

Kolik dalších zvonařských dílen je v Česku?

Dnes v Česku fungují 3 plnohodnotné dílny. A navíc i jedna, která své zvony odlévá v Holandsku.

Který zvon z vaší dílny považujete za nejvýznamnější?

Vybavuji si každý zvon, který jsem ulil: vím, kam byl určen, jak byl velký, jak zněl. A když náhodou jedu kolem toho místa, vždycky si vzpomenu. Za své dosud nejprestižnější dílo považuji zvon „Mistr Jan“ pro Betlémskou kapli v Praze. Největší vztah mám ale asi ke dvěma zvonům ve Věžné u Pelhřimova a také ke svému dosud největšímu zvonu v Loučimi u Domažlic (pozn. redakce: průměr 90 cm, 411 kg).

Jeden váš zvon je umístěn i na zámecké věži v Myslkovicích. Můžeme ho někdy slyšet?

Zvoní třikrát každý den (ranní a odpolední klekání a poledne). Navíc funguje jako umíráček a také oznamuje významné události v naší obci.

Jaké další zvony teď připravujete?

Letos dokončíme třeba kostelní zvony pro Borkovice, Budkov (pozn. redakce: rodiště otce biskupa Pavla Posáda), Planou nad Lužnicí, Přídolí, dva zvony pro klášter ve Vyšším Brodě a několik kapliček.

Mají zvonaři nějaký tradiční pozdrav nebo zvyk?

Tradiční pozdrav nemáme, ale po odlití každého zvonu se připíjí a říká se „Ať to zvoní!“.

Ptal se Petr Samec

Michal Votruba

Zájem o památky a zvony měl už od dětství. Svůj první zvon ze slitiny olova a hliníku ulil s pomocí tatínka už v 8. třídě a první „dobrý“ zvon v 17 letech. Studoval umělecké odlévání kovů na Střední slévárenské škole v Brně, hutnictví na VŠ v Ostravě a restaurování kovů na Vyšší odborné škole v Písku. Na svém kontě má už asi 200 zvonů, které můžete slyšet například z věže soběslavského kostela, z kostela v Ratajích či z hory Kleť a samozřejmě i z věže zámku v Myslkovicích. Kromě zvonů vytváří domovní znamení a další kovolijské práce: medaile, plakety, busty apod. Je svobodný (ale zadaný). Mezi jeho koníčky patří historie, dějiny umění, technika a řemesla. „Poznal jsem pana Votrubu jako velmi pracovitého, učenlivého a zároveň pokorného mladého člověka, což jsou zřejmě ony nezbytné předpoklady celého tohoto počínu. Svým zvonařským kumštem jistě navazuje na staré metody a technologie odlévání zvonů, ale zároveň se nebojí být inovativní a odvážně vstoupit se svou mladou živností mezi staré osvědčené zvonaře a získat velmi dobré renomé,“ dodává administrátor soběslavské farnosti P. Jan Hamberger.

O ROZHODOVÁNÍ A ROZLIŠOVÁNÍ

(první červnová sobota na Lomci)

Jako křesťané nevěříme v osud v tom smyslu, že by každý člověk měl už dopředu stanovenou svoji dráhu, kterou by musel naplnit. Spíše věříme, že nás Bůh znovu a znovu povolává k životu a ke konkrétním dílům. Chce přitom, abychom do jeho výzev vstupovali jeho svobodnou vůlí. A tak jsme často vybízeni k tomu, abychom rozlišovali, k čemu nás vlastně Bůh volá, jaké jsou naše možnosti a jak konkrétně má náš život v daných situacích vypadat.

Při pouti na Lomec první sobotu v červnu jsme se snažili nechat se inspirovat Abrahámem a Mojžíšem. Chtěli jsme vidět, jakým způsobem se oni snažili naučit slyšet Boží hlas, kde hledali odvahu na něj odpovědět a co jim při tom pomáhalo. Jisté je, že křesťanství se dá žít jen na cestě, kdy vycházíme vždy znovu ze svých jistot a směřujeme do země, kterou nám Bůh ukazuje. Vyprošovali jsme si tedy odvahu k dobrým odpovědím na Boží výzvy. Nejen pro sebe, ale i pro naše rodiny, komunity, farnosti, církve i společnost.

Program první soboty v červnu měl podobu společného poutování na Lomec. Tři zastávky, tři duchovní zamyšlení. Zahájení ve Vodňanech na začátku Zeyerovy stezky, vedoucí na Lomec. Bylo možné se kdykoliv přidat nebo přijít přímo na mši svatou.

P. Josef Prokeš

Zveme do Klokot na pouť a první soboty

Čtyřdenní program spojený s letošní **Poutí k Panně Marii Klokotské** bude zahájen již ve čtvrtek 13. 8. v 19:00 koncertem Ladislava Šotka (varhany) a Jany Wilkes (zpěv). Vigilie slavnosti Nanebevzetí Panny Marie s P. J. Kulhánkem začne v pátek 14. 8. od 17:00. Sobotní obřady 15. 8. začnou již v 8:00. POZOR: v době od 8:00 do 13:00 hodin bude ke kostelu omezený přístup autem. Nedělní mše svatá začne 16. 8. v 10:00. Oficiální program poutě zakončí zpívané Klokotské hodinky a svátostné požehnání od 15:00. Živé přenosy všech obřadů můžete sledovat na www.klokoty.cz nebo na YouTube kanálu „Farnost Klokoty“.

První soboty na Klokotech budou pokračovat během celého léta. Tématem P. Ing. Mgr. Pavla Němce, DiS na 1. srpen bude „**Není Bůh mrtvých, ale živých**“ (začátek v 15:00). V sobotu 5. září se bude P. ThLic. Martin Sedloň, OMI zabývat otázkou „**Jak Bůh mluví k nevěřícím?**“ (začátek ve 14:30). Živé přenosy prvních sobot můžete sledovat na www.klokoty.cz nebo na YouTube kanálu „Farnost Klokoty“.

Petr Samec

Koncentrované DOBRO

Občas mě tolik překvapí něčí laskavost, ochota a velkorysost, že mu ani nedokáži vyjádřit svou vděčnost. Slovo „děkuju“ zoufale nestačí, ať ho opakuji, kolikrát chci. Někteří z lidí těchto kvalit se v mém životě vyskytují už dávno, mnoho z nich jsem poznala v souvislosti s prací v Charitě.



Nejsou to jen mé báječné kolegyně z kanceláře a vůbec nejlepší kolektiv, jaký jsem si mohla přát a v němž tak ráda trávím jak pracovní dobu, tak volný čas. Patří mezi ně rovněž lidé, se kterými spolupracuji jen příležitostně nebo se výjimečně setkáme, kolegové z jiných Charit, dobrovolníci, pomocníci a další ti, kteří nešetří srdečností a nejsou skoupí na dobrý skutek.

Tyto řádky zdaleka nevypovídají pouze o době boje s nemocí covid-19, ale nepopírám, že pocity úžasu nad nabídkami nezištné pomoci ve mně z posledních měsíců zanechaly daleko silnější dojem než strach z nákazy a následků tohoto období. Na vyjmenování konkrétních činů, které mě naplnily vděčností, neskýtá tento časopis dost prostoru a beztak bych určitě v paměti nedohledala všechny šuplíky, které ukrývají vděčnou vzpomínku. Někdy se ale taková zásuvka otevře sama od sebe. Třeba když se podívám na tuhle fotku. Připomene mi naši zdravotní sestřičku. Na tváři má vždycky úsměv, který umí stejně jako ona pohladiť (škoda, když ho musí zakrývat rouška). Člověk na pravém místě.

Taky mi vytane na mysli „dvorní fotograf Charity“ Jakub Žák, jak mi ho představili. Šikovný, usměvavý, ochotný podrobit se našim nápadům a udělat víc, než si řekneme. A pak se mi vybaví figuranti z řad našich klientů a přátel, kteří ochotně svolili k pózování na propagačních fotkách. Ani netuší, jak moc nám pomohli, a přitom ještě děkují oni nám, že jsme je navštívili.

Když vděčnost nemohu nebo nedovedu dostatečně vyjádřit přímo tomu, kdo ji ve mně vzbudil, vysílám ji za ním v myšlenkách. Věřím, že ho dostihnou.

Dominika Dufková
Oblastní charita Pelhřimov

Pokračování úkolu pro děti na DIECÉZNÍ POUŤ

Milé děti, už možná víte, že chystáme v sobotu 3. října 2020 Diecézní pouť o sv. Janu Nepomuckém a o vodě.

Co je vlastně voda a čím je pro nás tak důležitá? To určitě dobře víte. Vodu potřebujeme k životu a také křest přináší nový život. Každý z nás se kdysi fyzicky narodil, ale teprve křtem se stáváme dětmi Božími. Voda smývá špínu z našeho těla. A podobně voda křtu očisťuje člověka od každého hříchu. Protože věříme v Ježíše Krista, chceme si to při pouti připomenout.

A jak se můžete zapojit? Tím, že pošlete fotografii na jedno z těchto témat:

1. Fotografie z vašeho křtu;
2. Nebo se vyfotíte s rodinou u křtitelnice v kostele;
3. Nebo se vyfotíte s babičkou nebo s dědou, jak si připijí skleničkou vody na znamení toho, že už se můžete volně navštěvovat;

Anebo klidně pošlete všechny tři fotografie. My tyto fotografie vytiskneme a uděláme z nich na pouti výstavu.

Pak přijedte na Diecézní pouť, kde na začátku pouti dostane každé dítě zlatý peníz za každou poslanou fotografii. Tento peníz můžete vzápětí darovat dětem v chudých zemích. Takto získané zlaté mince se ponesou v obětním průvodu při mši svaté. Ve skutečné peníze se „promění“ při mešní sbírce díky peněžitým darům od poutníků. V odpoledním programu na jednom stanovišti pak budete moci své fotografie najít.

Fotky posílejte e-mailem na adresu **katechetky@bcb.cz**, a to do 15. září. Do mailu také napište své jméno a místo kostela, odkud ta určitá fotka je.

Těšíme se na Vaše fotografie i na Vás.

Panel Tond
měřící bránu
bránu pro
pastoraci

Misie v Pákistánu

Misionář oblát P. Günther Ecklbauer OMI opustil v 90. letech rodné Rakousko a místo do Číny odešel na misii do České republiky, která v té době zoufale potřebovala kněze. Malou skupinku prvních misionářů oblátů na českém území tehdy tvořily tři národnosti. Když začalo přibývat nových povolání, obnovil otec Günther svou touhu prožít nějaký čas v muslimské zemi. V letech 2006–2012 se tak stal pouštním farářem ve středním Pákistánu. Život zde nejen poznal, ale pro Českou republiku také vytvořil pouto mezi oběma zeměmi. Do jeho bývalých farností proudí pomoc od českých věřících a jeho spolubratři obláti jsou s námi nadále ve spojení.



Otec Günther při domácí bohoslužbě v malých křesťanských společenstvích;
Foto: archiv OMI

Otec Günther nám představuje historii křesťanské misie na tomto území, a především její oblátskou kapitolu, do jejíhož příběhu mohl na pár let také vstoupit:

„Patronem pákistánské církve je sv. apoštol Tomáš, protože pákistánští křesťané věří, že na cestě do Indie hlásal Krista v Taxile v severním Pákistánu. Tamější křesťanská komunita však zase zanikla. Stejný osud měla i jezuitská misie v 16. století na dvoře muslimských Moghulů. Až třetí vlna během britské nadvlády byla úspěšná, snad i proto, že se misionáři nesoustředili na centrum dané společnosti a její vyšší vrstvu, nýbrž šli na periferii a obrátili se tentokrát na nejchudší a nejopovrženější.“

V osmdesátých letech 19. století se vydali vlámští kapucíni na venkov a ujali se „nedotknutelných“, kteří dělali ve vesnicích špinavou sanitární práci, a proto byli považováni za „špinavé“ (i dnešním křesťanům se to stále ještě stává). Nikdo z ostatních hinduistických kast ani muslimové s nimi nechtěli mít nic společného. Tu přišli tito běloši a žili s nimi, což na ně udělalo velký dojem. K tomu byli na křesťanskou víru v podstatě dobře připraveni: věřili v jednoho Boha a modlili se ve svých chatrčích při domácích bohoslužbách, aby přišel Bůh mezi ně a ukázal jim svou přítomnost. Dodnes tvoří jejich potomci téměř 90 procent všech pákistánských křesťanů – ostatní jsou přistěhovalci z Indie (Goa) a novodobí konvertité z řad hinduistických kmenů v poušti v Sindhu na hranici s Indií.



V těchto dnech kvůli riziku šíření viru Covid 19 dovážejí misionáři svým farníkům a dalším potřebným zásoby základních potravin. Ryží mohli nakoupit i díky naší pomoci; Foto: archiv OMI

Ve stopách těchto prvních misionářů chudých se snažili jít i obláti, když založili svou misii v roce 1971. Přišli tam ze Srí Lanky 14. 2. 1971, „náhodou“ v den, kdy světová církev slaví památku sv. Cyrila a Metoděje. V roce 1980 byli pozváni do Květy v provincii Balúčistán, kde žije malá skupina katolíků roztroušená po velkém území a velká část z nich se živí právě jako zametači.

Další krásná kapitola práce oblátů s nejchudšími začala v osmdesátých letech v poušti Thal mezi řekami Indus a Jhelum v provincii Paňdžáb. Tam přicházeli od roku 1975 křesťané z celého Pákistánu, aby zúrodnili poušť a získali vlastní půdu. Začátky byly velmi těžké. Biskup je jednou o Vánocích navštívil a zjistil, že mnozí i v tak velký svátek neměli co jíst. Tak pozval obláty, kteří tam v roce 1985 založili farnost Dere-kabad.

Mezi mnohými obláty, kteří tam dodnes působí, stojí za to vyzdvihnout zakladatele farnosti. Byl to Temsey Croos, Tamil ze Srí Lanky, který byl misionářským géniem, hlavně svou všestranností: jeho seznamy a zprávy uložené na faře v Dere-kabadu svědčí o jeho smyslu pro pořádek a soustavnou práci. Přitom nebyl člověkem papírů – každý večer navštěvoval rodiny, aby poznal jejich život a trápení. Jeho rozvojová pomoc umožnila lidem stát na vlastních nohou: obstaral každé rodině čerpadlo na vodu, aby mohli zavlažovat pole

a napojit zvířata. Přitom očekával od lidí, že pomoc splatí, takže mohl pomoci zase dalším. Ani na chudé muslimy v oblasti nezapomněl, aby podporoval pokojné a dobré soužití všech. Velký důraz kladl na vzdělání jako nejdůležitější složku vývoje (říkával lidem, že „půdu vám mohou vzít, vzdělání už ne...“) a vybudoval několik škol, i ve vzdálených malých vesničkách v poušti. A že tato jeho činnost vycházela z hluboké víry a chtěla i druhé vést ke Kristu, svědčí nejen kostely a kaple, ale především krásný poutní areál, který vybudoval.

Do tohoto proudu evangelizace chudých jsem směl vstoupit a 6 let spolupracovat. Nejvíc vzpomínám na pravidelné návštěvy v rodinách. Poznal jsem u toho jak zimu (Květa leží na výšce 1770 m n.m. a někteří lidé byli tak chudí, že si nemohli topit) i horko (v poušti jsme měli teploty až do 50 stupňů), ale hlavně jsem poznal krásné lidi, krásně tmavé až černé a přes všechnu chudobu a protivenství krásně radostné...”

Pouštní oblast Derekabad – Podpora vzdělání dětí

Farnost spravuje dohromady 7 škol. Z naší podpory může vedení škol nakoupit uniformy, učebnice, sešity, sportovní pomůcky a zaplatit lékařskou péči pro 550 dětí. Křesťanské školy mají v Pákistánu dobrou pověst. Proto posílají své děti do škol ve městě i muslimské rodiny, které mohou zaplatit vyšší školné. Tento příjem pak vypomáhá i školám ve vesnických oblastech, kam chodí pouze děti chudých nájemných dělníků. Školy se nacházejí v poušti Thal s velmi proměnlivým klimatem a její obyvatelé jsou nejchudší vrstvou společnosti. Provozování dobrých křesťanských škol je v zemi zásadní misijní úkol. To, že se v dobře vedené škole díky její pověsti setkají děti muslimské i křesťanské, je důležitým krokem v mezináboženském dialogu. Tyto děti už nebudou tak náchylné k radikalizaci svého náboženství. Prostřednictvím dětí se misionáři mohou dostat do kontaktu s jejich rodiči. A to je v zemi, kde je přímé hlásání jiného náboženství nemožné, velmi důležité. Za naši pomoc upřímně děkuje ředitel škol o. Atta Sultan, OMI

Pandemie Covid 19

V souvislosti se současnou pandemií Covid 19 přicházejí z mnoha misí prosby o pomoc nejchudším. Tyto oblasti virus neminul. Izolace nám znepříjemňuje každodenní život, ale pro chudé lidi v misiích jsou dlouhodobá karanténní opatření ještě mnohem náročnější. Životní podmínky jim neumožňují vytvářet si dostatečné zásoby jídla, ani dodržovat základní nezbytná hygienická opatření, např. časté mytí rukou. Velmi nízká je také úroveň a dostupnost lékařské péče. Koronavirová pandemie pro ně proto představuje mnohonásobně větší problém. Misionáři stojí při lidech v různých těžkostech neustále, nyní o to více.

Z Pákistánu dorazila 26. dubna tato zpráva:

2020-04-26-Pakistan-Derekabad

Přátelé, zasíláme pozdravy z Pákistánu. Doufáme, že vy i vaše rodiny jste v pořádku a uprostřed Covidu 19 zdraví. Pamatujte, že se za vás stále modlíme. My obláti zde v Pákistánu jsme prozatím v pořádku, nicméně situace v Pákistánu se vyvíjí od špatné k horší. Přikládám na konci dopisu aktuální statistiky.

Pákistán má 220 milionů obyvatel, z toho křesťanů jsou 4 miliony. Křesťané jsou většinou nejchudší obyvatelé nebo se dokonce nacházejí pod hranicí chudoby. Většina z našich lidí pracuje za mzdu na jeden den. V okamžiku, kdy je země uzavřená, platí lock down a lidé nesmí vycházet. To znamená, že nemají práci. Jsou uvězněni doma. Vláda naší země není schopná vycházet vstříc potřebám všech obyvatel. Pokud se navíc jedná o křesťany, platí tu velké znevýhodňování. Je tu silná diskriminace. Chudí lidé nemají úspory, což v tuto chvíli znamená, že nemají ani peníze na jídlo. Jsou nyní zcela závislí na pomoci církve.

V předchozích dnech už jsem žádal naše přátele v Evropě o pomoc. Za zasláný dar jsme mohli nakoupit základní jídlo jako je rýže pro naše nejchudší. To ale zdaleka nestačí. Jsou tu stovky tisíc lidí, kteří hladovějí a obracejí k nám o pomoc. My sami vydáváme z našich zásob, ale to je jen zrnko v oceánu. Obracím se na vás, zda by bylo možné nám zde v první linii pomoci. Potřebujeme zajistit to nejnnutnější, tedy jídlo pro chudé alespoň v našich farnostech. Doufáme ve vaši pomoc a předem děkujeme za váš zájem a lásku k lidem v Pákistánu.

Zůstáváme v modlitbě
otec Khan Paulus, OMI, superior Misionářů oblátů Panny
Marie Neposkvrněné v Pákistánu

Poslední informaci máme z 12. června:

2020-06-12-Lahore-Pákistán

Milí, zasíláme srdečné pozdravy z Lahore! Děkujeme za vaši starost. S Boží pomocí jsme prozatím my všichni obláti společně zdraví. Doufáme, že i vy jste v pořádku, vy i vaše rodiny. Urgentně vás prosíme o modlitbu za naši zemi. Situace je zde velmi špatná. Po předčasném uvolnění opatření se Pákistán dostal na špičku v seznamu nejvíce postižených zemí. Jak můžete vidět v přehledu na konci zprávy, máme přes sto tisíc případů nákazy (jsme v zemi, kde se jen málokdo může nechat testovat) a počet mrtvých už přesáhl hranici dvou tisíc. A vláda řeší těžké dilema. Pokud znovu zavede přísnou karanténu, lidé odkázaní na skromné výdělky, což je většina obyvatel země, budou hladovět. Pokud ponechá tento volný stav, počet nakažených se octne mimo veškerou kontrolu. Prosím, modlete se s námi za Pákistán!

Žehná
otec Khan Paulus, OMI, superior

Aktuální stav: k 18. 6. 2020 bylo v Pákistánu potvrzeno již 160 118 případů nakažení Covid 19 a z toho 3 093 pacientů zemřelo.

I vy můžete misii křesťanských škol podpořit zasláním daru na účet Papežských misijních děl:

72540444/2700, variabilní symbol 40 Pákistán. Pokud byste se rozhodli přispět do Misijního fondu Korona na nejaktuálnější pomoc, uvádějte **VS 19.**

Za jakoukoli pomoc upřímně děkujeme!

Text zpracovala Hana Koukalová

Třicáté narozeniny Bigy



Vážení přátelé, připravili jsme pro Vás průřez historií Biskupského gymnázia Jana Nepomuka Neumanna. Naše škola totiž v září oslaví kulatých 30 let od svého založení. Až do konce kalendářního roku se budeme každý měsíc ptát zaměstnanců a významných hostů, co pro ně Biskupské gymnázium znamená a co mu přejí do dalších let. Můžete se tedy těšit na sedm pokračování našeho povídání.

Dnešním hostem, který zavzpomíná na léta minulé, je sestra Bohuslava Kubačáková. Sestra Bohuslava je boromejka a díky velkorysosti tohoto řádu má Biskupské gymnázium vlastní budovu. Poprosili jsme ji, aby otevřela kroniky řádu a podělila se s námi o to, jak vypadala léta minulé u českobudějovických boromejek.



**Sestra Bohuslava Kubačáková,
SCB – boromejka, Prachatice**

Když se vysloví Biskupské gymnázium v Českých Budějovicích, vybaví se mi polovina devadesátých let už minulého století. Byly to moje první roky působení ve vedení naší Kongregace. Doba byla velmi hektická. Vedle začátku veřejného působení sester, zřizování vlastní činnosti a starosti o formaci, byly i práce s přebíráním budov z tzv. první restituční vlny. Mezi ně patřily i navrácené budovy v Českých Budějovicích. Obrátil se na nás monsignore Václav Dvořák, tehdejší generální vikář Českobudějovického biskupství, které hledalo budovu pro své gymnázium. A my jsme se rozhodly darovat jim budovu naší školy. Dnes, s odstupem let, se mi vybavuje lehkost a velkodušnost, s jakou jsme rozhodnutí darovat naši školu učinily. I dnes je toto rozhodnutí pro mě jedním ze zdrojů vnitřní síly a inspirace. Byla to pro nás radost, že téměř osmdesátiletá práce našich sester učitelek ve vydanosti jejich Bohu zasvěcených životů nepřišla vniveč a po čtyřicetileté přestávce škola zase může mít zřizovatelem církev – a to Českobudějovické biskupství. Slyšela jsem mnohokrát od našich starších sester, které byly v tajných komunitách s námi a vychovávaly nás, že škola v Českých Budějovicích byla na velmi dobré úrovni, po stránce vybavení školy i po stránce dobrých a vzdělaných učitelek, boromejek i civilního personálu.

Vybví se mi hned naše Kronika, kde se uvádí, že České Budějovice byly naší kongregaci drahé, neboť z tohoto města a okolí pocházely čtyři dívky, které odjely do mateřského kláštera do Francie, v Nancy. V roce 1837 s dvěma francouzskými sestrami přijely do Prahy, aby zde založily českou větev boromejek.

Od roku 1849 začaly sloužit naše sestry v Českých Budějovicích v nemocnici. Obstarávaly a vychovávaly tam i větší počet sirotek, protože v Českých Budějovicích zatím žádný sirotčinec nebyl. V roce 1867 se tedy Kongregace rozhodla po nemalých obtížích koupit Voglův dům. Sestry zde zřídily sirotčinec a ústavní školu pro chovanky i pro sirotky. Při ústavu byla otevřena také opatrovna (mateřská škola) a pracovna pro větší dívky. Do opatrovny chodilo v krátké době na 170 dětí. I pracovna byla hojně navštěvována, proto bylo nutné provést přístavbu (1886-1887). Největší okrasou nové dvoupatrové budovy byl kostelík v gotickém slohu. Vystavěný byl roku 1888 a vysvěcený biskupem Martinem Říhou, neboť veliký podporovatel školy a sirotčince pan biskup Valerián Jirsík zemřel již v roce 1883.

V roce 1909 zde byla otevřena soukromá škola s vyučovacím jazykem českým, která se pro rostoucí zájem rodičů dětí stále rozšiřovala. V roce 1928 bylo zahájeno vyučování české měšťanské smíšené školy. Pro velký nedostatek místa bylo přistoupeno ve školním roce 1933–1934 k výstavbě nové části budovy. Tu vysvětil 15. září 1935 pan biskup Šimon Bárta. Pro školní rok 1948–1949 bylo zapsáno 50 dětí do mateřské školy, 294 do obecné a 235 do měšťanské školy. Tolik z kroniky. V Indexu činnosti Kongregace se věcně uvádí: 4. prosince 1948 přišli úředníci v doprovodu uniformované i tajné policie a všechny třídy zapečetily a sestry do nich již nesměly vstoupit. Zůstaly však ještě u dětí v dětském domově a v školním internátu. Veškerá činnost sester byla ukončena Státním



Vchod do dnešního internátu – okolo roku 1920; Zdroj: www.fotohistorie.cz



Vchod do školy z Kněžské ulice – rok 1951; Zdroj: www.fotohistorie.cz

nařízením 28. září 1950, kdy byly sestry vyvezeny do soustředovacího kláštera ve Vidnavě. Veškerý majetek zabral do vlastnictví československý stát.

15. září 1995 byly budovy navraceny opět do vlastnictví Kongregace.

Darovací smlouvou (29. prosince 1995) byla část budov předána Biskupskému gymnasiu sv. Jana Nepomuka Neumana v Č. Budějovicích, Jirsíkova ulice.

Každý rok jsme dostávaly výroční zprávu Gymnázia a občas jsme školu navštívily. S radostí jsem sledovala, že se škole dobře daří a že i naše sestry učitelky, které tam působily a jsou na věčnosti, „*mohou mít radost, a jistě na nás pamatují*“. Když jsem byla ještě ve funkci generální představené, při jednáních na úřadech jsem se někdy setkala s lidmi, kteří mě sdělovali, že absolvovali Biskupské gymnázium v Českých Budějovicích. Potěšilo mě to. Jsem ráda, že naše bývalá škola může sloužit vzdělání a výchově mládeže, kterou sv. Jan Pavel II. s oblibou nazýval „*ranními červánky*“ a budoucností církve a společnosti.

Přeji vedení gymnázia, aby investovalo do rozvoje školy jako doposud, včetně zaměstnanců a studentů. Přeji pedagogům, aby jim šlo o hledání a rozlišování nových cest, jak vzdělávat a vychovávat dnešní mládež. Přeji studentům, aby s touhou po poznání a vzdělání rozvíjeli i touhu po pravdě, krásě, lásce, solidaritě, spravedlnosti a moudrosti.

Z historie naší školy (3. díl)

Je asi všeobecně známo, že naše gymnázium založil česko-budějovický biskup Miloslav Vlk za vydatné pomoci tehdejšího generálního vikáře Václava Dvořáka. První žáky osmiletého studia přivítala naše škola v září roku 1990. Rozjezd to byl ve velkém stylu, protože gymnázium otevřelo a naplnilo hned čtyři třídy. Škola ale neměla v té době vlastní prostory a v „bytové“ nouzi pomohl česko-budějovický magistrát. Ten zapůjčil třídy v Základní škole Nová a v Základní škole Suché Vrbné. Tehdejší ředitel gymnázia Vojtěch Janda tedy neměl své „ovečky“ pod jednou střechou. V následujícím školním roce již gymnázium vedl Zdeněk Dvořák a škole přibýly další dvě nové třídy osmiletého studia a jedna třída čtyřletého studia. Magistrát města opět pomohl a tentokrát uvolnil hned sedm tříd, pro změnu v ZŠ Rožnov. Celé gymnázium tedy čekalo stěhování, ale všechny třídy byly alespoň pohromadě. Jenže jen jeden rok. Ve školním roce 1992/93 se situace s umístěním školy stala mimořádně komplikovanou. Přibýly tři nové třídy, dvě česko-německé pětiletého studia a jedna třída čtyřletého studia. Kde gymnázium v tomto roce sídlilo? Z dnešního pohledu je to až neuvěřitelné. Považte. Zůstaly třídy v ZŠ Rožnov a navíc přibýly učebny v Dominikánském klášteře (dnešní ZUŠ), dále škola využívala i budovu Kongregace bratří nejsvětější Svátosti (dnešní Vysoká škola evropských a regionálních studií) a uvolnilo se druhé patro našeho současného gymnázia. Škola tedy měla celkem pobočky na čtyřech místech v různých částech města. Klobouk dolů před panem ředitelem Dvořákem a pedagogy, kteří museli přebíhat o přestávkách mezi jednotlivými budovami. Pomalu se ale začal blížil rok 1995 a začalo se blýskat na lepší časy. O tom ale až příště.

Připravil Martin Maršík

Personalialia



A. Životní jubilea:

R. D. Mgr. Tomáš Hajda

oslavil **25. 6. 2020** své čtyřicáté páté narozeniny.

Prob. Mgr. Ivo Prokop

oslavil **23. 6. 2020** své padesáté narozeniny.

Mons. Václav Habart

oslavil **18. 6. 2020** své osmdesáté narozeniny.

Ing. Karel Faber, trvalý jáhen

oslaví **10. 7. 2020** své osmdesáté páté narozeniny.

Pan Josef Daněk, trvalý jáhen

oslavil **13. 6. 2020** své devadesáté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení:

P. PaedDr. PhDr. Róbert Heřman Josef Dobranský,

OPraem. oslavil **19. 6. 2020** své desáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Tomáš Hajda oslavil **25. 6. 2020** své patnácté výročí kněžského svěcení.

R. D. Roman Dvořák oslavil **25. 6. 2020** své patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Radoslav Šedivý, Opus J.S.S. oslavil **9. 7. 2020** své patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Vlastimil Alexandr Mlynka, OPUS J.S.S.

oslaví **9. 7. 2020** své patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Jozef Atanáš Leškovský, OPraem.

oslavil **29. 6. 2020** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Robert Konrad Paruszewski

oslavil **1. 7. 2020** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Václav Šika oslavil **1. 7. 2020** své dvacáté výročí kněžského svěcení.

P. doc. Mgr. Jindřich Šrajser, SDB, Dr. theol.

oslavil **30. 6. 2020** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Ing. Petr Koutský oslavil **30. 6. 2020** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Ivo Valášek oslavil **30. 6. 2020** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Jan Wirth oslavil **30. 6. 2020** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Stanislav Bušta oslavil **30. 6. 2020** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Bohuslav Švehla oslavil **30. 6. 2020** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Pavel Liška oslavil **30. 6. 2020** své třicáté páté výročí kněžského svěcení.

R. D. Jiří Cihelna oslavil **27. 6. 2020** své padesáté páté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme.

Noc kostelů 2020

Vzhledem k mimořádné situaci a s ní spojenou nejistotou pořadatelů se do letošní Noci kostelů zapojilo o něco méně objektů. V českobudějovické diecézi se letos přihlásilo 97 kostelů a modliteben šesti křesťanských církví, což je velmi hezký výsledek.

Nižší počet akcí v kostelech však v naší diecézi částečně nahradil unikátní projekt Pastoračního střediska nazvaný **Virtuální Noc kostelů**. Letos poprvé mohli zájemci sledovat více než 5 hodin dlouhý videoprogram na YouTube kanálu **prolidi.online**. Diváci mohli vidět například komentované prohlídky pěti významných chrámů (Sv. J. Nepomuckého a sv. Jakuba st. v Nepomuku, Obětování Panny Marie a sv. Vojtěcha v Č. Budějovicích, Nanebevzetí Panny Marie v J. Hradci a Nanebevzetí Panny Marie na Klokotech), mši svatou z kostela v Dubném, přednášku prof. M. Weise o Božím služebníku biskupovi Josefu Hlouchovi, katechezi pro děti a další. Celý záznam je navíc stále dostupný na YouTube kanálu **prolidi.online**.

Mnoho lidí si ale cestu do kostelů našlo i letos, neboť nabídka byla opravdu široká: komentované prohlídky, koncerty, divadelní představení, besedy se zajímavými hosty a další. Například v **Třeboni** navštívilo asi 500 lidí kostel Panny Marie Královny Andělů a sv. Jiljí, ve kterém byl připraven bohatý program s autorským čtením, recitací a koncerty. V **katedrále sv. Mikuláše** zazněla „Hudba z kůru“ v podání regenschorio Karla Ochozky a jeho hostů. V kostele sv. Vojtěcha v **Č. Budějovicích** se návštěvníci mohli osobně potkat se sv. Vojtěchem. Rekordních 11 bodů měl program kostela sv. Michaela v **Jistebnici** – kromě jiného tam o historii a probíhajících opravách kostela přednášel Ing. Javorský z Národního památkového ústavu a zážitky ze své pěší pouti do Santiaga de Compostela vylíčil historik F. Talíř.

Římskokatolická Farnost **Prachatic** ve spolupráci s městem Prachatic připravily v kostele sv. Petra a Pavla ve Starých Prachaticích duchovně-kulturní pásmo: mše svatá s modlitbou za město, dva hudební vstupy (prachatický chrámový sbor a klarinetový soubor), prohlídka zvonů, program pro děti a komentovaná prohlídka kostela s restaurátorem Tomášem Skořepou, který v 80. letech 20. stol. restauroval fresky v kostele sv. Petra a Pavla a nyní se podílí na restaurátorských pracích při opravě děkanského kostela sv. Jakuba. „Návštěvnost byla hojná. Kromě báječných účinkujících se ukazuje, jak je důležitá a obohacující spolupráce farnosti s městem a naopak. Jsme rádi, že jsme nakonec Noc kostelů zrealizovali, protože plánování a příprava byla v době „koronavirové“ náročnější,“ říká Lenka Hanžlová, vikariátní zástupce pro pastorační.

Na Noc kostelů ve **Zlaté Koruně** zavítala téměř stovka návštěvníků. Někteří si vyslechli krásný varhanní koncert



V kostele sv. Vojtěcha se zjevil sv. Vojtěch (v pozadí sochy pohanů, kteří jej v roce 997 zavraždili)



Varhanní koncert se Zlaté Koruně

v podání Marie Zahrádkové s nápaditými improvizacemi Jürgena Essla, jiní využili možnosti prohlédnout si kostel s poutavým výkladem místních farníků. „Celý večer se nesl v radostné atmosféře osobních setkání, která zejména v dnešní době tolik potřebujeme,“ zhodnotila program Markéta Králová.

Petr Samec